

η Μαχη

NO. 17

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ"

ΑΠΡΙΛΗΣ '73

Κάτω ή Χούντα!

Ζήτω τό μαζικό κίνημα!

Μ' ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τόν δολοφονικό καταπιεστικό μηχανισμό, ζήσαμε τούς τελευταίους μήνες περίοδο νωρής ανάπτυξης του μαζικού κινήματος. Η μάσκα της όμαλοποίησης κομματιάστηκε. Κάτω απ' την πίεση του κινήματος ή χούντα αναγκάζεται όλο και πιο πολύ νά δείχνει τό άληθινό της πρόσωπο. Η άπροκάλυπτη όία κι ή στυγνή τρομοκρατία είναι ή μόνη άπάντησή της. Κι όσο περισσότερο καταφεύγει στό έσχατο μέσο τόσο περισσότερο αξύνονται οι αντίφάσεις μέσα στις όποιες είναι άναγκασμένος ν' αναπτύσσεται ό έλληνικός καπιταλισμός. Όλο και πλατύτερες μάζες άντιδρούν καθημερινά στην χουντική καταπίεση και μονοπωλιακή εκμετάλλευση. Όλο και πλατύτερες μάζες κινητοποιούνται.

Τό έρώτημα πού μπαίνει όλο και πιο έπιτακτικά είναι τό τι προοπτικές δά-ζουμε γι' αυτό τό κίνημα, μέσα σέ τι στρατηγικά πλαίσια άπαντάμε στό καθημερινά πρακτικά προβλήματα του άγώνα. Η «Σοσιαλιστική Έπανάσταση» σάν πολιτική όργάνωση στό χώρο της έπαναστατικής όριστερόδας πιστεύει πως τά προβλήματα της έργατικής τάξης δέν θά λυθούν παρά μόνο άν την έξουσία την πάρει ή έργατική τάξη σέ σιμμαχία με τά άλλα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα. Ότι δηλαδή, στρατηγικός μας στόχος πρέπει νά είναι ό σοσιαλισμός, ή έργατική έξουσία, κι άντίστοιχες πρέπει νά ναι κι ή καθημερινή τακτική και πρακτική μας.

ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 67 Η ΧΟΥΝΤΑ ήρθε νά γεμίσει τό πολιτικό κενό πού είχε άρχισι νά δημιουργείται μετά τό κορύφωμα του μαζικού κινήματος και τις μεγάλες ταξικές συγκρούσεις του κολοκαριού του 65: άπ' τη μιά οι άστικές κυβερνήσεις στεκόντουσαν άνίκανες νά έλέγξουν τό κίνημα και νά προωθήσουν συστηματικά τά συμφέροντα των μονοπωλίων — άπ' την άλλη τό κίνημα, παρ' όλο τόν αϋθόρμητο δυναμισμό του, κάτω άπ' τη ρεφορμιστική ήγησηά ΚΚΕ)ΕΔΑ ήταν άνήμπορο ν' άναστρέψει την άστική κυριαρχία. Σέ μιά τέτοια περίοδο κρίσης στην ήγεμονία της άστικής τάξης, τό κεφάλαιο θασίστηκε στους θεσμούς εκείνους, όπως ό στρατός και όλος ό άστυνομικο - γραφειοκρατικός μηχανισμός, πού «μόνιμα» ύπηρετούν τό κεφάλαιο άσχετα άπ' τό ποιο τμήμα της κεφαλαιοκρατικής τάξης κυβερνάει. Έτσι ή χούντα ήρθε σάν ή μόνη μορφή κυβέρνησης πού ήταν σέ θέση νά φιμώσει τό κίνημα και νά προωθήσει άνενόχλητα τά συμφέροντα της μονοπωλιακής μερίδας της άστικής τάξης. Δηλαδή: την έπιτάχυνση της συσσώρευσης του κεφαλαίου σέ όόρος της έργατικής τάξης και των άγροτών και την ένίσχυση των δεσμών του έλληνικού κεφαλαίου με τόν ιμπεριαλισμό.

Τή στιγμή πού ή άστική τάξη στην Ελλάδα έξαπολύει μιά τέτοια άγρια έπιθεση, πού προσπαθεί νά νουσιώσει την έργατική τάξη και νά θάψει τό μαζικό κίνημα, όχι μόνο δέν άναβάλλουμε τόν άγώνα ένάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, μά θεωρούμε πως ή ανάγκη γιά την αϋτόνομη όργάνωση της έργατικής τάξης γιά την πάλη ένάντια στό σύστημα της καταπιεστικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης γίνεται όόμοια πιο έπιτακτική. Ένάντια στην έπιθεση των μονοπωλίων σέν ύπάρχει παρά μιά μονάχα άπάντηση: Πάλη γιά τό σοσιαλισμό.

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΑ άσπρημένο «ρίξιμο συνθήματος». Σημαίνει πως με στόχο πάντα την πολιτική έξουσία του προλεταριάτου παλεύουμε μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες ξεκινώντας άπ' τό έπίπεδο όπου βρίσκεται τό μαζικό κίνημα σήμερα. Παλεύουμε γιά την αϋτόνομη όργάνωση του μαζικού κινήματος: γιά την ανάπτυξη της πάλης σέ κάθε χώρο ζωής και δουλειάς των έργατών.

των και των φοιτητών. Γιά την έδραίωση και μαζικοποίηση των όργάνων θάσης όπου οι μάζες διεξάγουν τούς καθημερινούς άγώνες ένάντια στό μέτρα πού παίρνουν τά μονοπώλια σέ όόρος τους, ένάντια στην κυβέρνηση πού τά θάζει σ' έφαρμογή. Όργάνων δηλαδή σέ βάση αντικαπιταλιστική, πού είναι μαζί όργανα πάλης και ταξικά σχολεία, πού δημιουργούν έτσι τις συνθήκες γιά άνώτερες μορφές όργάνωσης του κινήματος. Παλεύουμε, επίσης, γιά τό χτίσιμο του έπαναστατικού κόμματος της έργατικής τάξης: της πολιτικής δηλαδή όργάνωσης όπου συσπειρώνονται οι πρωτοπόροι άγωνιστές, πού με την πάλη της γιά τό άνέδασμα της όργανωμένης δύναμης των μαζών άποκτάει την ικανότητα νά γενικεύει τούς είλι μέρους άγώνες, νά συνδυάζει την οικονομική και πολιτική πάλη — συνολικά, νά κατευθύνει όλο τό δυναμισμό του κινήματος ένάντια στό καπιταλιστικό κράτος και νά τό τσακίσει.

ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ ΣΤΗ σημερινή φάση στην Ελλάδα αϋτή ή διαδικασία βρίσκεται στό ξεκίνημα και δέν μπαίνει θέμα άμεσης προοπτικής συντριβής του άστικού κράτους, ούτε μπορούμε νά μιλάμε σήμερα γιά την ύπαρξη έπαναστατικού κόμματος, δέν άναζητάμε μηχανιστικές αντιπαραθέσεις όπως δικτατορία - δημοκρατία, ξεκομμένες άπ' τούς ταξικούς άγώνες και δεμένες μόνο με την άστική ιδεολογία. Ένάντια στή χούντα σήμερα δέν παλεύουμε γιά τό «Ιδανικό» της δημοκρατίας, αλλά γιά την κατάκτηση όλο και μεγαλύτερης έλευθερίας έκφρασης και δράσης γιά τό μαζικό κίνημα. Γιατί ξέρουμε πως ή κοινοβουλευτική δημοκρατία σάν ένα στάδιο μέσα στον καπιταλισμό έχει μόνο νόημα σάν μεγαλύτερη έλευθερία κινήσεων γιά τό κίνημα και ή μεγαλύτερη έλευθερία κινήσεων είναι μόνο τό άποτέλεσμα των ΚΑΤΑΧΤΗΣΕΩΝ του μαζικού κινήματος κι όχι της καλωσύνης των άστών ή της διπλωματίας των ρεφορμιστών, πού γίνεται στό περιθώριο της ταξικής πάλης και στή βάση της ταξικής συνεργασίας. Έτσι τό άπαραίτητο συμπλήρωμα στην κραυγή «Κάτω ή Χούντα» γιά μäs δέν είναι τό «Ζήτω ή Δημοκρατία», αλλά τό «Ζήτω τό Μαζικό Κίνημα»!

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ, σέ ποιο σημείο οριοκόμαστε μετά άπ' τις τελευταίες εξελίξεις τόσο μέσα στό κίνημα όσο και στό γενικώτερο πολιτικό κλίμα; Τό φοιτητικό κίνημα με τη μαχητική παρουσία του λειτουργήσε πολλαπλά σάν καταλύτης.

ΠΡΟΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΠΕΔΕΙΞΕ ΤΟ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ του μαζικού κινήματος πού ξανσεμφανίζεται: τό πρώτο κομμάτι πού έκφράστηκε άνοιχτά μαχητικά δημιούργησε άμέσως πόλο πολιτικής συσπείρωσης γιά όλο τό λαϊκό κίνημα. Με την πάλη του ένάντια στην καταπίεση και την τρομοκρατία άναγνωρίστηκε σά μια δύναμη κραύσης πού κτυπάει τη χούντα και διεκδικεί τις πολιτικές έλευθερίες ολόκληρου του μαζικού κινήματος και γι' αϋτό κέρδισε την αϋθόρμητη συμπαράσταση.

Τό δεύτερο πράγμα πού έδειξε τό μαχητικό φοιτητικό κίνημα είναι ότι ό αυνεπής μαζικός άγώνας έχει τη δύναμη νά νικάει. Ότι δέν είναι άνάγκη νά περιμένουμε νά μäs έξασφαλίσουν οι άστοι τις προϋποθέσεις γιά νά διεκδικήσουμε τούς στόχους μας, ότι άντίθετα μιά τέτοια άναμονή στέκεται έμπόδιο στην άνά-

(Συνέχεια στην 2η σελίδα)

ΜΕ ΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ στο πρόσκήνιο ενός — έστω και μικρού, έστω και του πιο αδύνατου — κομματιού του μαζικού κινήματος, έκλεισε μια ολόκληρη περίοδος ήττας, υποχώρησης και ανασύνταξης του κινήματος στη χώρα μας. Οι έλλειδες των μονοπωλίων για ένα απρόσκοπτο πέρασμα στην «ομαλότητα», δηλαδή σε πιο μόνιμες, πιο καλοστημένες μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης των εργαζόμενων μαζών, ξεσκεπάστηκαν πια χειροπιαστά σαν «εύσε-βείς πόθοι», σαν λογαριασμοί χωρίς τον ξενοδόχο. Το κίνημα έδειξε τον δυναμισμό του, με την πρώτη του κιάλα εμφάνιση επέβαλε νέους ρυθμούς στις πολιτικές εξελίξεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι το φοιτητικό κίνημα έβαλε τέρμα στις μονοψύχρες των αστών για την «ομαλοποίηση». Σημαίνει όμως ότι έδειξε στην πράξη το πόσο εύαλτα είναι τα σχέδια των καπιταλιστών στο μαζικό αγώνα, έκανε βίωμα αυτή την αλήθεια, που μέχρι τώρα των πιστεύαμε με όση μόνο την ανάλυση των αντιφάσεων του χουντικού κράτους. Κι αυτή η εμπειρία, στο βαθμό που γίνεται κτήμα τόσο του κινήματος όσο και των αντιπάλων του, προσδιορίζει τις παραπέρα πολιτικές εξελίξεις: καθώς απ' τη μια μεριά το κίνημα αρχίζει να συνειδητοποιεί και να εμπιστεύεται τη δύναμή του, κι από την άλλη η χούντα και οι αντιπολιτευόμενοι άστοι θυάζουν τα σχετικά πολιτικά συμπεράσματα, κλείνει η περίοδος της υποχώρησης και ανοίγει η περίοδος της ανοιχτής σύγκρουσης όλο και μεγαλύτερων κομματιών του κινήματος με τη χούντα.

Η «ΟΜΑΛΟΠΟΙΗΣΗ» ΠΑΡΑΠΑΙΕΙ

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ κίνημα ανέβαινε σε μαζικότητα και μαχητικότητα, περνώντας απ' τα συνδικαλιστικά σε πολιτικά συνθήματα κι απ' την προβολή αιτημάτων στη διεκδίκησή τους με μαχητικές μορφές πάλης, τα περιθώρια για πολιτικές μονοψύχρες της χούντας και της αντιπολίτευσης της στένευαν μέρα με τη μέρα. Η «φιλελευθερή» πρόσωση που παύει να στήσι, ο Παπαδόπουλος (μέτρα «παικίαι», περιδείες «πρός τον λαόν, βιά του λαού, από τον λαόν...») ξεφλούδισε σαν κακοσταντισμένος τοίχος για να φανεί σ' όλη του τη «δόξα» ο δολοφονικός ασφαλτικός μηχανισμός με όλα τα παρακλάδια του. Αντίστοιχα, οι μεγάλες καμπάνιες της αντιπολίτευσης, που προσπαθούσε να στριμώσει τη χούντα πάνω στα «ζωτικά προβλήματα του τόπου» («Έχει δικαίωμα η χούντα να αρνηθεί τη δωρεάν αμερικανική βοήθεια; Γιατί να μην ενταχθούμε τώρα άμέσως στην Κοινή Αγανάτη; Δημόσια συζήτηση χουντικών και «δημοκρατών» για το αν είναι ελκρινής ή μεταμέλεια του Γραφείου Έσωτερικού!») ξέφτισαν μια - μια, καθώς άρθωνόταν όλο και πιο επιτακτικά το δίλημμα των αστών: Πώς να πατронάρουν αυτό το κίνημα χωρίς να χάσουν τα περιθώρια ελιγμών που τους έδωσε η χούντα; Ο κ. Λαμπράκης, μετά από μερικές άκαρπες συμβουλές προς τη χούντα να μην άκούσε, τους «σκληρούς» συμβούλους της γιατί κάτι τέτοιο «ελάττει την κυβέρνηση», προτίμησε τη σιωπή. Η «Βραδυνή» (26/2) άποφάνθηκε ότι, προφανώς, ο κ. πρωθυπουργός δεν είναι εν γνώσει των «αυθαιρέτων» που διαπραττουν οι υποταχτικοί του, ειβάλλει δεν θα ύπηρετη πρόβλημα. Με την γενναία αυτή στάση, έδωσε ά-

φομή στον «πολιτικόν κόσμον» να καταγγείλει την παραβίαση του οικογενειακού ασύλου του κ. Αθανασιάδη την ώρα ακριβώς που στους δρόμους χυνόταν το αίμα των φοιτητών.

ΤΟ ΚΟΡΥΦΩΜΑ του κινήματος την τελευταία εβδομάδα του Φλεβάρη, όπου διαδηλωτές — φοιτητές και εργατές — συγκρούονται με την αστυνομία στους δρόμους, σήμανε και το πιο χαμηλό σημείο της «ομαλοποίησης». Καθώς το μαζικό κίνημα αποδεικνύει γι' άλλη μια φορά πως οι καπιταλιστές — παρ' όλη τη χουντική εξέλιξη — δεν μπορούν ούτε να το διαλύσουν ούτε να το κατευνάσουν άριστικά, η χούντα άχυρώνεται: εξαγγέλλει διετία «τάξεως και ασφαλείας», αποκλείει την έπιστροφή στην «ομαλότητα» μέσα στο 73 και 74 (λόγος Παπαδόπουλου, 3/3) καταγγέλλει τους παλιούς πολιτικούς σαν άναξια αντιπολίτευση, άνικανη να τη βοηθήσει στη θαυμασία εφαρμογή του συντάγματος του 68 (Σταματόπουλος στον «Ελεύθερο Κόσμο», 25/3).

Οι αντιπολιτευόμενοι άστοι απ' τη μεριά τους βρίσκονται σε σύγχυση: βλέπουν την ήττα που το κίνημα επέβαλε στη χούντα, καταλαβαίνουν ότι στη μονοψύχη της «ομαλοποίησης» είχαν υπερεκτιμήσει τη δύναμη της χούντας απέναντι στο κίνημα, ότι γι' αυτό τώρα είναι άνικανοί να εκμεταλλευτούν την ήττα της. Ταυτόχρονα, φοβούνται τη δύναμη που η χούντα έχει απέναντι σ' αυτούς, ξέρον ότι στις έσω - αστικές πολιτικές μονοψύχρες η χούντα έχει ακόμα τον καθοριστικό ρόλο. Χρειάστηκε να περάσουν δυο μήνες μέχρις ότου ν' ανασυνταχθούν και να προβάλλουν ένα καινούργιο ελιγμό με τη μάταιη ελπίδα να καρπωθούν αυτοί την πολιτική νίκη του κινήματος: μετακινήθηκαν όμαδον προς τα δεξιά και συσπειρώθηκαν γύρω απ' τη λύση Καραμανλή. Ο έπίδοξος αυτός αντικαταστάτης του Παπαδόπουλου, συνεχίζοντας την παγία τακτική του να προβάλλεται σαν το τελευταίο προπύργιο του νόμου και της τάξης σε κάθε παραπάτημα της χούντας, ζητάει ξανά ν' αναλάβει αυτός επί κεφαλής μιας «δυνατής και έμπειρης» κυβέρνησης με έκτακτες εξουσίες. Αυτή τη φορά προσφέρει — έκτος απ' τις περγαμνές της όχταετίας του, που άπδειχουν πόσο δυνατός και έμπειρος είναι στην άστυνόμευση και καταπίεση — την πίστη του στην Ευρωπαϊκή Μεγάλη Ίδεια. Έτσι καταφέρνει να ένώσει τους αντιχουντικούς άστούς «δημοκράτες» πίσω απ' τη δική του δικτατορία. ΕΡΕ, ΕΚ και πλήθος «παράγοντες», δεν ζητούν πια «άρση του στρατιωτικού νόμου και έλεύθερες εκλογές», αλλά «αίχμηρή κυβέρνηση και έκτακτες εξουσίες»!

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΒΕΒΑΙΑ με τους άστικούς πύργους στην άμμο, η μαχητική εμφάνιση του μαζικού κινήματος ξεσκέπασε και τις ήττοπαθείς προοπτικές των ρεφορμιστών. Οι ίσχυρισμοί των Κολιγανικών ότι τάχα το κίνημα έχει ανάγκη την ένότητα και υποστήριξη των άστικών κομμάτων για να προχωρήσει, η «μοντέρνα γραμμή» Δρακόπουλου περί άνατροπής της χούντας απ' τον στρατό και τον άστυλιό, οι «ρεαλιστι-

Δέν θα χαρίσουμε τοῦ κινήματος

κές» εκκλήσεις του Θεοδωράκη σε κάθε σκεπτόμενο Έλληνα να βασιστεί στον Καραμανλή, φαίνονται καθαρά τί είδους σαπουνόφουσες είναι, τη στιγμή που το φοιτητικό κίνημα με τον μαζικό αγώνα σαρώνει χουντικούς θεσμούς τον ένα μετά τον άλλο (Έπιτροποι, Καταστατικός Χάρτης, διορισμένοι) και στριμώνει πολιτικά τη χούντα. Οι ρεφορμιστές βλέπουν την αντίφαση και αντιδρούν χαρακτηριστικά: χαιρετίζουν στα λόγια τον αγώνα, ενώ την ίδια ώρα προσπαθούν να τον έλέγξουν για να τον προσαρμόσουν στην άππορτουτιστική πολιτική τους («καθαρά φοιτητική» γραμμή, συμμαχία με το σώμα των καθηγητών κλπ.).

Σ' ΟΛΟ ΑΥΤΟ το διάστημα η χούντα προβάει τη δικιά της πολιτική άντεπίθεση. Πρώτα και κύρια έντείνει την τρομοκρατία: συλλήψεις πάνω στις συλλήψεις άγωνιστών, περιορισμός στα νόμιμα περιθώρια (λογοκρισία, κυνήγημα των εκδόσεων), άναξήτηση μυστηριωδών κέντρων που ξεσηκώνουν τους φοιτητές, έπιδεικτικές συλλήψεις για την έπιβολή ξανά κλίματος τρόμου. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να φέρει τον ρυθμό των πολιτικών εξέλιξεων στα δικά της μέτρα, να αποσπάσει την προσοχή του κινήματος απ' τους δικούς του πολιτικούς άγώνες παρουσιάζοντας «πολιτικές εξελίξεις» έξω απ' αυτό. Ίδρυνε το ΕΠΟΚ, όπου φιλοδοξεί να συσπειρώσει μια σειρά από πολιτικά, έπιστημονικά, καλλιτεχνικά, συνδικαλιστικά και άλλα «επύθευα» στελέχη, τα όποια δραχυχρόνια μὲν να άποσπάσουν το πολιτικό ένδιαφέρον, μακροπρόθεσμα δὲ να λειτουργήσουν σαν ύπόδειγμα για τα πολιτικά κόμματα «άρχων» του χουντοσυντάγματος, σά χωρίς στρατολόγησης λακέδων στην ύπηρεσία των μονοπωλίων.

Μ' αυτόν τον τρόπο η χούντα έρχεται να δείξει ότι αυτή απ' τη μεριά της έβγαλε τα πρώτα συμπεράσματα απ' τη νύλα που έπαθε η «ομαλοποίηση» απ' το μαζικό κίνημα:

(α) Προβλέπει περίοδο μαζικής «άναταραχής» και γι' αυτό δίνει πρώτη θέση «εις την τήρησιν της τάξεως».

(β) Διαπιστώνει άνικανότητα του άστικού πολιτικού κόσμου να συμβάλει στην «ομαλοποίηση» και γι' αυτό προχωράει να στήσει με δικές της διαδικασίες τους θεσμούς του συντάγματος στο 68.

Το διάγγελμα του Παπαδόπουλου για την επέτειο της χούντας έπιβεβαιώνει και τις δυο αυτές προοπτικές: καταθερά πορεία εις τα θέματα έθνικής άμύνης και εις τα άφορώμενα την δημο-

σίαν τάξιν» και «(η χούντα) έπιθυμεί όπως άποτέλεση όργανικόν κανόνα της δημοσίας ζωής εις το μέλλον».

ΧΟΥΝΤΙΚΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

ΩΣΤΟΣΟ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ άμφιβολία ότι οι καινούργιοι πολιτικοί έλιγμοί της χούντας είναι ένδειξη άδυναμίας. Γιατί στην προηγούμενη φάση η χούντα ήταν πολύ πιο φιλόδοξη στους στόχους της, πολύ πιο σίγουρη για την ίκανότητά της να μηδενίζει το μαζικό κίνημα σαν πολιτική δύναμη. Και γι' αυτό μέσα στην τακτική της υπήρχαν περιθώρια και για «φιλελευθεροποιήσεις» και για άνοίγματα προς την άστική αντιπολίτευση. Τώρα, αντίθετα, παραδέχεται την άδυναμία της να κάνει τέτοιες πολιτικές μονοψύχρες και ταμπουράνεται για να μάς άπαλλάξει από τους συγκλονισμούς που βλέπει να έρχονται. Έτσι, οι ειδικές άδυναμίες που χαραχτήρησαν το χουντικό κράτος — και που αυτές προσπαθούσε να εξαλείψει η προηγούμενη φάση της «ομαλοποίησης» — εμφανίζονται τώρα πιο έντονα. Με άλλα λόγια η έξουσία των μονοπωλίων με τη χουντική της μορφή είναι σήμερα ακόμα πιο εύαλωτη στο μαζικό αγώνα. Πιο συγκεκριμένα: — Άδυναμία πρώτη και κύρια: ο άνυπαρκτος ίδεολογικός έλεγχος της χούντας πάνω στην εργατική τάξη, πάνω στις εργαζόμενες μάζες γενικότερα. Βέβαια, η άστική κυριαρχία στην Έλλάδα δεν ήταν ποτέ δυνατή σ' αυτό το σημείο: η έμφαση στην άνοιχτή κρατική ή στην καλυμμένη «παράκρατική» φυσική καταπίεση είναι μόνιμο γνώρισμα της ήγεμονίας της μονοπωλιακής άστικής τάξης στην Έλλάδα από την αρχή. Άλλά, ο έντονα χωροφυλακιστικός ρόλος που η χούντα βίγει στα συνδικάτα με τους έγκάθετους της και η άπουσία κοινοβουλευτικών διαδικασιών που να άποπροσανατολίζουν πολιτικά το μαζικό κίνημα, να το κουράζουν παζαρεύοντας και άναδάλλωντας τις διεκδικήσεις του και να το χειραγωγούν προς χίλιους δυο ψεύτικους στόχους, κάνουν το χουντικό κράτος ιδιαίτερα μονοκόμματο, άνικανο να έλιχθεί, το φέρνουν γρήγορα σε μετωπική σύγκρουση με τις λαϊκές άπαιτήσεις. Μ' άλλα λόγια η χούντα χρησιμοποεί άρδύλες για να ποδοπατήσει ακόμα κι' ένα φύλλο άν κουιέται. Κι' αυτό είναι άδυναμία της γιατί πολιτικοποιεί το μαζικό κίνημα, το άφήνει να δεί πιο καθαρά ποιος είναι ο έχθρος του. Άν, τώρα, λά-

Κάτω η Χούντα! Ζήτω το μαζικό κίνημα!

(Συνέχεια από την 1η σελίδα)

πτύξη της πάλης. Ότι, δηλαδή, ο δυναμισμός του κινήματος έλευθερώνεται και ένισχύεται όταν βρίσκουμε τις μορφές όργάνωσης και πάλης που έπιτρέπουν στο κίνημα να χτυπήσει μαζικά και μαχητικά τους έχθρους του, τη χούντα, και τα μονοπώλια, και όχι όταν αναβάλλουμε αυτή την πάλη για να κερδίσουμε πρώτα τα σχετικά νόμιμα όργανωτικά πλαίσια. Ο αγώνας ένάντια στους κάθε λογής διορισμένους της χούντας πετυχαίνει μόνο όταν γίνεται κάτω απ' τους δικούς μας όρους και όχι παίρνοντας πρώτα «απ' τα μέσα» την πλειοψηφία.

Το ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος ήρθε έπίσης σε περίοδο κινητοποιήσεως και ζύμωσης μέσα στο εργατικό κίνημα. Τη στιγμή που οι διορισμένοι προσπαθούσαν μάταια να κρατηθούν στην εργατική άγανάκτηση από ασφαλή πλαίσια του «συνδικαλισμού» τους με «Συνέδρια» και ύπομνήματα στη χούντα, το φοιτητικό κίνημα έδειχνε πόσο χειροπιαστή είναι η άγωνιστική προοπτική, σπάζοντας έτσι την άπογοήτευση και την άπομύηση των μαχητικών εργατών.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ αυτή την περίοδο μπορούμε να δούμε και τα άδιέξοδα της χούντας, που έχουν σαν άποτέλεσμα να πολλαπλασιάζεται η πολιτική άπουσία του κινήματος. Παρ' όλο που το μαζικό κίνημα, έπειδή μόλις τώρα αρχίζει την ανασύνταξη του, είναι ακόμα άδύνατο, κατάφερε να μπλοκάρει τις χουντικές πολιτικές μονοψύχρες και να έπιβάλλει την άναγνώρισή του σαν καθοριστικό παράγοντα: «ομαλοποίηση», «γέφυρες», «άνοίγματα» έπασσαν να μούτρα τους, πέρασαν στην πίσω θέση καθώς η χούντα έξαπολύει την τρομοκρατία για να σπάσει το κίνημα. Όλος ο κατάλογος των σπαουδικών πολιτικών πρωτοβουλιών και αντιδράσεων της χούντας στους τελευταίους μήνες είναι άπτη μαρτυρία για το πως το δυνάμωμα του μαζικού κινήματος φέρνει τ' άποτελέσματα που καμία άστική δημοκρατική συμμαχία δεν μπορεί να πετύχει.

Σ' ΑΥΤΗ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ στιγμή, που χαρακτηρίζεται απ' το ξαναζωντάνεμα του μαζικού κινήματος και την κρίση των χουντικών σχεδίων, τι σημαίνει πρακτικά, πως μεταφράζεται χειροπιαστά σε δουλειά μέσα στο μαζικό κίνημα ο στρατηγικός μας προσανατολισμός; Μπορούμε να ξεχωρίσουμε τρεις άξονες δράσης:

— Πρώτο, μέσα στο χώρο όπου εκφράστηκε ήδη άνοιχτά το μαζικό κίνημα, δηλαδή το φοιτητικό, να στεριώσουμε και ν' άπλώσουμε τις κατακτήσεις και τις έμπειρίες του κινήματος. Να σταθεροποιήσουμε τα μαζικά όργανα που άπέδειξαν τη χρησιμότητά τους μέσα στους άγώνες — τις Έπιτροπές Πάλης — άγκαλιάζοντας τους νέους άγωνιστές, ξεκαθαρίζοντας πάρα πέρα την άντιμονοπωλιακή άντικαταπισοτική γραμμή πάνω στην όποια παλεύουν, ριζώνοντας όργανωτικά την έπιρροή τους μέσα στις φοιτητικές μάζες. Να διαφυλάξουμε και μονιμοποιήσουμε τις καινούργιες μορφές έκφρασης και πάλης (γενικές συνέλεύσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις) που κατακτήθηκαν, έξηγώντας τη δύναμη και οπουδαιότητά τους,

κάνοντας κτήμα όλων των φοιτητών τις άγωνιστικές έμπειρίες που άποκτήθηκαν πάνω στο πως καταφέρνει ν' άγωνίζεται το κίνημα. Ν' άπλώσουμε, άκόμα, τη φοιτητική πόλη σ' όλους τους χώρους της εκπαίδευσης, τις Τεχνικές Σχολές, τα όροντιστήρια, τα Γυμνάσια.

— Δεύτερο, στον εργατικό χώρο, να παλέψουμε για να θρεί άνοιχτή έκφραση ο αγώνας που δίνεται καθημερινά στους τόπους δουλειάς ένάντια σ' άφεντικά, τους καφένδες και τους διορισμένους. Να συσπειρώσουμε τους μαχητικούς εργάτες σε όργανωτικά σκάμια ίκανά να διεξάγουν αυτόν τον αγώνα — τις Έπιτροπές Βασής — να δώσουμε τη μάχη για να μη χαθεί αλλά να περάσει σε άνώτερο έπίπεδο ο ένθουσιασμός κι η άγωνιστικότητα που γέννησαν οι διαδηλώσεις συμπαράστασης στους φοιτητές κι οι κινητοποιήσεις ένάντια στα άντεργατικά μέτρα της χούντας. Να δουλέψουμε για τη διοργάνωση ύποστήριξης σε κάθε εργατικό αγώνα.

— Ο τρίτος και οπουδαιότερος σ' αυτή τη φάση άξονας είναι η πάλη για ν' άποκρούσουμε την τρομοκρατική άπόπειρα της χούντας να έπιβάλλει ξανά το κλίμα του φόβου που πλάκωνε το κίνημα μέχρι πρόσφατα. Προϋπόθεση για κάθε άλλο αγώνα, για κάθε προχώρημα του κινήματος είναι να μην άφήσουμε τη χουντική τρομοκρατία να περάσει. Στην άσφαλήτική έπιθεση που προσπαθεί με τις δολοφονίες, τις συλλήψεις και τις παραδειγματικές δίκες να άποκλείσει ξανά το μαζικό κίνημα από τους δρόμους, να διαλύσει τις όργανώσεις του και να ξαναστήσει την κλονισμένη κυριαρχία των καφένδων στους τόπους δουλειάς και ζωής, είναι άπόλυτη άνάγκη ν' άπαντήσουμε με την όργανωμένη μαζική μαχητική συμπαράσταση στον ΚΑΘΕΝΑ που γίνεται στόχος ατής της έπίθεσης. Οι έπαναστατικές κομμουνιστές πρέπει να γνωστοποιήσουν στην άγνόηση της άντιπροδοτικής καμπάνιας, στην προστασία των κατακτήσεων του κινήματος, στην υπεράσπιση κάθε θύματος της χουντικής κτηνιιδίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΝ ΠΕΡΑ ΟΛΗ αυτή η δουλειά, οι έπαναστάτες πρέπει να παλέψουν και για τη δική τους όργανωτική παρουσία. Ένα απ' τα βασικά άρνητικά χαρακτηριστικά ατής της φάσης του κινήματος είναι ο κατακερματισμός της έπαναστατικής άριστερας. Στην πλειοψηφία τους οι έπαναστάτες βρίσκονται σκερπισμένοι είτε σε μικρές όμάδες, που απ' το μέγεθός τους άναγκάζονται να περιοριστούν σε προπαγανδιστική δουλειά, είτε άποοργανωτοί μέσα στα μαζικά όργανα, όπου σε άτομικό έπίπεδο φυσικά άδυνατούν ν' άνταποκριθούν στις άνάγκες του κινήματος. Το προχώρημα των άγώνων, η γοργή εξέλιξη της πολιτικής κατάστασης, οι δυνατότητες και οι ύποκρέωσεις που άντιστοιχα δημιουργήθηκαν, σημαίνουν και την πιο έπιτακτική άνάγκη για συσπείρωση, για τη λειτουργία ενός δυνατού έπαναστατικού πολιτικού πόλου. Για μια όργανωση που να μπορεί να μεταφράζει το στρατηγικό στόχο, το στόχο της προλεταριακής έξουσίας στην Έλλάδα, σε καθημερινή τακτική στην πάλη ένάντια στη δικτατορία και που, στηριγμένη σ' αυτή τη γραμμή, τη γραμμή της ταξικής πάλης, να μπορεί να γίνεται η καρδιά του μαζικού αγώνα, να δυνάμυνει το μαζικό κίνημα. Σ' αυτή τη βάση, γι' αυτήν την προοπτική παλεύει η «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» και σ' αυτόν τον αγώνα καλούμε όλους τους έπαναστάτες κομμουνιστές να παλέψουν μαζί μας.

δουμε ύπ' ὄψην μας τὴ βίαιην ἐπίθεση τῶν καπιταλιστῶν στὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς ἀγρότες, τὴν ἐντατικοποίηση τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς ἐκπλοηταριοποίησης, πού γίνεται ὅλο καὶ πιὸ λυσσαλέα καὶ ἐξίσου ἐπιτείνεται ἀπὸ τὴν παγκόσμια νομισματικὴ κρίση, τὴν ἀνάγκη, ἐπομένως, τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν νὰ κινητοποιηθοῦν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν περίοδο γιὰ μιὰ ἐντονὴ οἰκονομικὴ πάλη, καταλαδοινοῦμε τὴν οὐζύτητα αὐτῆς τῆς ἀντίφασης.

«λύσεις» έξω απ' τὸ μαζικὸ κίνημα, χωρὶς καμμία παραχώρηση στὸν ἄστυντα μανουβραδρὸν. Δουλειά μας, ἄκουα, εἶναι νὰ ὀργανωθοῦμε γιὰ νὰ βγάλουμε πέρα ὅλη αὐτὴ τὴ δουλειὰ πάνω στ' σωστὴ βάση, μακριὰ ἀπ' ὅποιον δῆποτε αὐταπάτη γιὰ τοὺς ρεφορμιστές.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

για τις χουντικές «υπηρεσίες» στον Πειραιά, όπου δέσες φορές κινητοποιήθηκαν οι λιμενεργάτες για απεργία ή στάση εργασίας, είτε ενάντια στον κανονισμό εργασίας είτε για τις συλλογικές συμβάσεις που δεν εφαρμόστηκαν, ή καταπιεστικός μηχανισμός δούλεψε υπερωρίες για να την σπάσει πριν εκδηλωθεί. Το ίδιο ισχύει βέβαια και για όποιον άλλο κλάδο απειλήσε να διεκδικήσει τα δικαιώματά του ενεργητικά και όχι με υπομνήματα στη χούντα. Το προσωπικό του ΕΗΣ έτοιμαζε δυο δίωρες στάσεις εργασίας και μαζική συγκέντρωση όπου να συζητηθούν τα προβλήματα. Την σπάσανε. Οι οικοδόμοι προετοίμαζαν απεργία. Κι' αυτήν την μπλοκάρανε για την ώρα. Οι αρτεργάτες απειλήσαν απεργία, γιατί ακόμα έκκρεμει στη δικοιτοσία η αύξηση

τους, αλλά κι αυτή σκοντάφτει ανάμεσα στη σκύλλα των διορισμένων και τη χάρυβδη της Ασφάλειας.

Η ΧΟΥΝΤΑ ΕΧΕΙ στήσει ένα ολόκληρο φλοιστό από νομικίστικα καλύματα (Νόμοι 890, 891 του '71, και έτοιμάζει κι' άλλους — βλέπε δηλώσεις του ύφυπουργού διομηχανίας Χωριάτοπουλου στον 'Ελεύθερο Κόσμο περί «πειραιτέρω εκσυγχρονισμού της εργατικής νομοθεσίας»), για να μπορούν καλλίτερα οι διορισμένοι να τραινάρουν και να φράζουν τις διεκδικήσεις. Κι όπου ούτε αυτό δε φτάνει έρχεται ο τρομοκρατικός μηχανισμός να αναλάβει την υπόθεση.

των διορισμένων, οι Ε.Ε.Β. μπορούν να στηρίχουν σ' αυτούς τους εργάτες και να δώσουν έτσι συγκεκριμένη έκφραση στο μαζικό εργατικό κίνημα.

Η 'Επιτροπή Βάσης, αντίθετα απ' το σωματείο, μπορεί να ενώσει όλους τους εργάτες στο εργοστάσιο, ανεξάρτητα από ειδικότητες, πάνω στα συγκεκριμένα αιτήματα στον τόπο δουλειάς. 'Ετσι έχει τη δυνατότητα να διεκδικήσει άμεσα και μαζικά καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ενάντια στην εντατικοποίηση των ρυθμών, τις ανθυγιεινές συνθήκες, τις επικίνδυνες δουλειές. Η χειροπιαστή αντιμετώπιση των προβλημάτων της πάλης στον τόπο της δουλειάς ενάντια στο συγκεκριμένο αφεντικό, βοηθάει τη συμμετοχή στον αγώνα και το ξεκαθάρισμα περισσοτέρων εργατών, έτσι που και η επιτροπή στεριώνεται και απλώνει μέσα στο εργοστάσιο και οι συνθήκες δημιουργούνται για το εργατικό κίνημα, οργανωμένα πιά, ν' αντισταθεί και να χτυπήσει τα μέτρα που η χούντα κι' οι κοπιταλιστές παίρνουν ενάντια στο σύνολο της εργατικής τάξης (άδεια, ώραιο, συντάξεις, ασφάλισης κλπ.)

Με την κινητοποίηση και την αγωνιστικότητα των μαχητικών εργατών οι Ε.Ε.Β. αποχτούν τη δύναμη να ξεπεράσουν τις μονοδρές των διορισμένων με τα υπομνήματα και τα διαδήματα και να συμπυκνώνουν συνεχώς τη μαχητικότητα των εργατών σε μορφές πάλης που θγαίνουν από τις συγκεκριμένες συνθήκες στο εργοστάσιο και στο γαιτρί. Στη σημερινή αρχική περίοδο, οι μορφές που δοκιμάστηκαν και που δεν υπομένωσαν τους πρωτοπόρους από τους υπόλοιπους εργάτες, ξεκίνησαν από διαδήματα ομάδας εργατών προδόν εργαδοτή και προχώρησαν, όταν άπτεχε το διάδημα, είτε σε σπάσιμο του ρυθμού δουλειάς είτε σε στάση εργασίας. Σε κάθε δήμα μόνιμη φροντίδα είναι η απομόνωση του χαφιέ, να μην εκτεθούν εργάτες που κινδυνεύουν ν' απολυθούν, να κερδηθούν εργάτες που βαστάνε θέσεις - κλειδιά. 'Όπου, βέβαια, υπάρχουν δυνατότητες για άμεσες έπαφες ανάμεσα στους εργάτες ολόκληρου κλάδου, όπως στους οικοδόμους, εκεί μπαίνει σά στόχος η οργάνωση Ε.Ε.Β. του κλάδου, που να μπορεί να στηρίξει μορφές πάλης που αγκαλιάζουν το σύνολο του κλάδου.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ οι Ε.Ε.Β. κλονίζουν την ταχτική τους ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες. 'Ετσι κι αλλιώς στις περισσότερες περιπτώσεις το σωματείο έχει πολύ λίγα μέλη, για τους πού πολλούς εργάτες είναι ανύπαρχτο και πολλοί πολιτικοποιημένοι εργάτες αρνούνται συνειδητά αυτή τη στιγμή να γίνουν μέλη του σωματείου τους. Σ' αυτές τις συνθήκες δεν έχει νόημα παρά μόνο το ξεσκέπασμα της γύμνιας των διορισμένων. 'Αντίθετα, στους κλάδους που είναι συνδικαλισμένοι από παράδοση, όπου τα σωματεία έχουν μια μαζικήτητα, μπορούν να χρησιμέψουν σά χώρος και κάλυψη για νόμιμη δουλειά. Πάντα όμως οργανωμένα κάτω απ' τον έλεγχο της 'Επιτροπής, ώστε ποτέ να μη χάνεται ο αυτόνομος χαρακτήρας της, και να μη ξεπεφτεί το θάρος της δουλειάς απ' το παράνομο στο νόμιμο, το φανερό κομμάτι. 'Ετσι, η ΕΕΒ χρησιμοποεί το σωματείο για τους αγώνες που βάσει μπορεί, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν καταντάει παράρτημα του σωματείου στο εργοστάσιο.

Η ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ για τα συνδικάτα και για τις 'Επιτροπές Συνδικαλιστών, όπως τις ονομάζουν, είναι τελείως αντίθετη με τη συνεπή αγωνιστική, την επαναστατική αντίληψη, που στόχο της βάζει το χτίσιμο των αυτόνομων οργανών του εργατικού κινήματος, που είναι απαραίτητα για την ανάπτυξη της πάλης ενάντια στο τρίπτυχο χούντα - διορισμένοι - εργοδότες. Οι ρεφορμιστές κι' απ' τα δυο «Κ.Κ.» υποστηρίζουν ότι η κύρια δουλειά είναι στα σωματεία και ότι οι επιτροπές μόνο δευτερεύοντα

ρόλο μπορούν να παίξουν, μέχρι που να πετύχουν τον «εκδημοκρατισμό» των συνδικάτων. 'Από κεί και πέρα, βέβαια, δεν βλέπουν κανένα ρόλο για τέτοια όργανα, τα οποία θα πρέπει πια να διαλυθούν! Γι' αυτούς «επιτροπή συνδικαλιστών» σημαίνει μερικά στελέχη μέσα στο εργοστάσιο με στενά συνδικαλιστική δράση. 'Αρνούνται όχι μόνο τη μορφή της Ε.Ε.Β. σαν μαζική οργάνωση των μαχητικών εργατών αλλά και πώς το περιεχόμενο της δράσης της πρέπει να είναι η διοργάνωση της πάλης ενάντια στη χούντα, τα μονοπώλια και τους εγκάθετους. 'Ετσι, οι ρεφορμιστές προσπαθούν να προσανατολίσουν κάθε αγωνιστή που παλεύει για την οργάνωση του εργατικού κινήματος προς τη δουλειά του «εκδημοκρατισμού» των συνδικάτων απ' τα μέσα, προσπαθών να κατευθύνουν τους αγώνες στο «να πάρουμε τα συνδικάτα από τους διορισμένους». Και σπέρνουν μ' αυτόν τον τρόπο ψευδαισθήσεις ότι είναι τάχα δυνατόν κάτω από χούντα — με «ελεύθερες εκλογές» — να αποχτήσει η εργατική τάξη τον έλεγχο των νόμιμων συνδικαλιστικών οργανώσεων. Το αποτέλεσμα δλης της πολιτικής τους είναι πώς όχι μόνο αρνούνται να πολέψουν για να στεριώσουν αυτόνομα μαζικά όργανα της εργατικής τάξης αλλά ακόμα και στη σωστή διεξαγωγή των διεκδικητικών αγώνων στέκονται εμπόδιο.

ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ του κινήματος, φάση ανασύνταξης και αναγέννησης, όπου οι μάζες αρχίζουν σιγά σιγά να ξαναβρίσκουν την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, στον μαζικό αγώνα, η πάλη για να στεριώσουμε 'Εργατικές 'Επιτροπές Βάσης στους τόπους δουλειάς έρχεται πάνω απ' όλα. Γιατί η επίθεση των μονοπωλίων γίνεται κάθε μέρα και πιο πιστική, γιατί η κινητοποίηση για την απόκρουσή της, για την ανάπτυξη της διεκδικητικής πάλης έχει κίελας αρχίζει, γιατί η χούντα και τα τσανάκια της αυτό φοβούνται πάνω απ' όλα: Την οργανωμένη μαχητική παρουσία της εργατικής τάξης.

Για την οργάνωση της εργατικής πάλης

ΒΛΕΠΟΥΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ, πώς χέρι με χέρι με τα μέτρα για το ανέβασμα της εκμετάλλευσης πάει και ο πιο οργανωμένος συντονισμός της τριμερούς συμμαχίας Χούντα - Διορισμένοι - 'Εργοδότες για την εξάπλωση και καταπίεση της εργατικής τάξης. Αυτός ο συντονισμός, που γίνεται κάθε μέρα και πιο φανερός, αναγκάζει την εργατική τάξη ν' αναζητήσει μορφές οργάνωσης και πάλης που να μπορούν ν' αντισταθούν αποτελεσματικά σ' αυτή την καθημερινή οικονομική και πολιτική επίθεση, που να βοηθήσουν στη διοργάνωση νικηφόρας διεκδικητικής πάλης.

Η οικονομική εκμετάλλευση έχει γίνει ακόμα πιο άδασταχη με το άσταμάτητο ανέβασμα των τιμών. Δεν είναι ανάγκη να κοιτάζουμε τον «τιμάρημο» για να δούμε πώς τα μεροκάματα εξανεμίζονται μέρα με τη μέρα. 'Ως και η χούντα αναγκάστηκε να «επιδείξει ενδιαιφέρον», εξαγγέλλοντας αύξηση στα κατώτατα όρια μισθών και ήμερομισθίων. Πρόκειται βέβαια για μια αύξηση - άπατη, με την ελπίδα πώς θα εκτονώσει την αγανάκτηση των εργαζόμενων που άπειλούσε να μετατραπεί σε ξεσπάσμα κινήματος. Τρεις δόσεις από ένα δεκάριο μέσο όρο ή κάθε μία, η πρώτη τώρα, η δεύτερη... του χρόνου τον Γενάρη και η τρίτη σε 15 μήνες. Δηλαδή όπου να έρθει η δόση θα την έχει καταβροχθίσει ο πληθωρισμός με το παραπάνω. Κι' αυτό ισχύει, φυσικά, για όσους θα την πάρουν και μάλιστα στην ώρα τους. 'Όσοι βρίσκονται πάνω απ' το κατώτατο όριο θα πρέπει να περιμένουν την «αντίστοιχη αναπροσαρμογή των σχετικών συλλογικών συμβάσεων». Πού μπορεί ν' άργήσει άλλον ένα χρόνο ή και να μη γίνει και ποτέ. Τα χρονοντούλαπα των διαιτητικών δικαστηρίων είναι γεμάτα από τέτοιες «έκκρεμότητες». Τέλος, όσοι βρίσκονται κάτω απ' το κατώτατο όριο — γιατί, βέβαια, απ' την 'Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ως την πραγματικότητα υπάρχει λίγη απόσταση — θα συνεχίσουν να βρίσκονται κάτω απ' τη δικαιοδοσία του εργοδότη της στιγμής.

ΟΣΟ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, με τις χειρότερες συνθήκες δουλειάς, με την ακρίβεια, με την παραβίαση του όχταώρου, με το σπάσιμο της άδειας, με την εντατικοποίηση του ρυθμού δουλειάς, τόσο ξεσκεπάζεται ο ρόλος των διορισμένων και της ασφάλειας. 'Όλο και λιγότερο έχουν πέραση οι κομπίνες των διορισμένων με τις αντιπροσωπείες, τα υπομνήματα και τα διαδήματα προς τη χούντα, όλο και περισσότερα

οι εργατικές κινητοποιήσεις έρχονται σε σύγκρουση με τον ίδιο τον καταπιεστικό μηχανισμό, με τους χαφιέδες μέσα κι' έξω από το εργοστάσιο, με τον εργοδότη που απολύει τους μαχητικούς εργάτες. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, είδαμε τι αποτέλεσμα είχαν οι απόπειρες ορισμένων από τους διορισμένους ('Όμοσπονδίες Τραπεζικών, 'Ιδιωτικών 'Υπαλλήλων, Οικοδόμων κλπ.), να παίξουν πιο ενεργό εργατοπατεριστικό ρόλο. 'Από τη μία μεριά απέδειξαν για άλλη μια φορά ότι απ' αυτό το δρόμο η εργατική τάξη δεν μπορεί να κερδίσει ούτε καν μερικές από τις διεκδικήσεις της. Κι' απ' την άλλη μεριά, με την προδοχή που δόσανε στις απόπειρές τους, προσπαθώντας να καμάρουν την πίεση από τα κάτω, κατόληξαν να καταφέρουν το αντίθετο: η μαχητικότητα έχει ανέβει, τα προβλήματα και τα αιτήματα είναι πια κοινή συνείδηση, ιδιαίτερα σ' ορισμένους κλάδους κι' εργοστάσια με μαχητική παράδοση από παλιά, όπως οι οικοδόμοι.

'Ετσι, μετά απ' τις εξελίξεις των τελευταίων μηνών, η κατάσταση μέσα στο εργατικό κίνημα αλλάζει: οι άριστοι εργάτες δεν βρίσκονται πια απομονωμένοι από τους υπόλοιπους, αντίθετα αρχίζουν σιγά - σιγά μέσα στις νέες συνθήκες να ξαναβρίσκουν τον πραγματικό τους ρόλο, αρχίζουν ξανά να πρωτοστατούν στην ανάπτυξη για την οργανωμένη αποτελεσματική έκφραση του μαζικού εργατικού κινήματος. Για μορφές οργάνωσης που δεν διαλύονται στο πρώτο χτύπημα της χουντικής τρομοκρατίας και που βοηθάνε στην ανάπτυξη της πάλης στο κοινό μέτωπο Χούντα - Διορισμένοι - 'Εργοδότες. Στον αγώνα αυτό, η «Σοσιαλιστική 'Επανάσταση» καλεί όλους τους επαναστατές κομμουνιστές να παλέψουμε για να στεριώσουμε 'Εργατικές 'Επιτροπές Βάσης μέσα στα εργοστάσια.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ Βάσης δεν είναι όργανα της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης. Είναι όργανα μαζικά, όπου μέσα σ' αυτά οι επαναστάτες και άλλοι μαχητικοί εργάτες δουλεύουν για να συσπειρώσουν όλους τους εργάτες που θέλουν να παλέψουν για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους ενάντια στις επιθέσεις της χούντας και των μονοπωλίων και που βλέπουν πώς τέτοια πάλη δεν μπορεί να περάσει απ' τα σωματεία με τους διορισμένους και την αστυνομοκρατία. Στη σημερινή φάση, που χαρακτηρίζεται ακριβώς απ' το προχώρημα όλο και περισσότερων εργατών προς αυτή την κατεύθυνση, προς την κινητοποίηση για τη μαχητική διεκδικητική πάλη, για την απομόνωση των χαφιέδων στα εργοστάσια, για το ξεσκέπασμα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
απ' τη
«Σοσιαλιστική
'Επανάσταση»
Φυλλάδιο —
'Αφιέρωμα
στους νέους
ΑΓΩΝΕΣ του
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

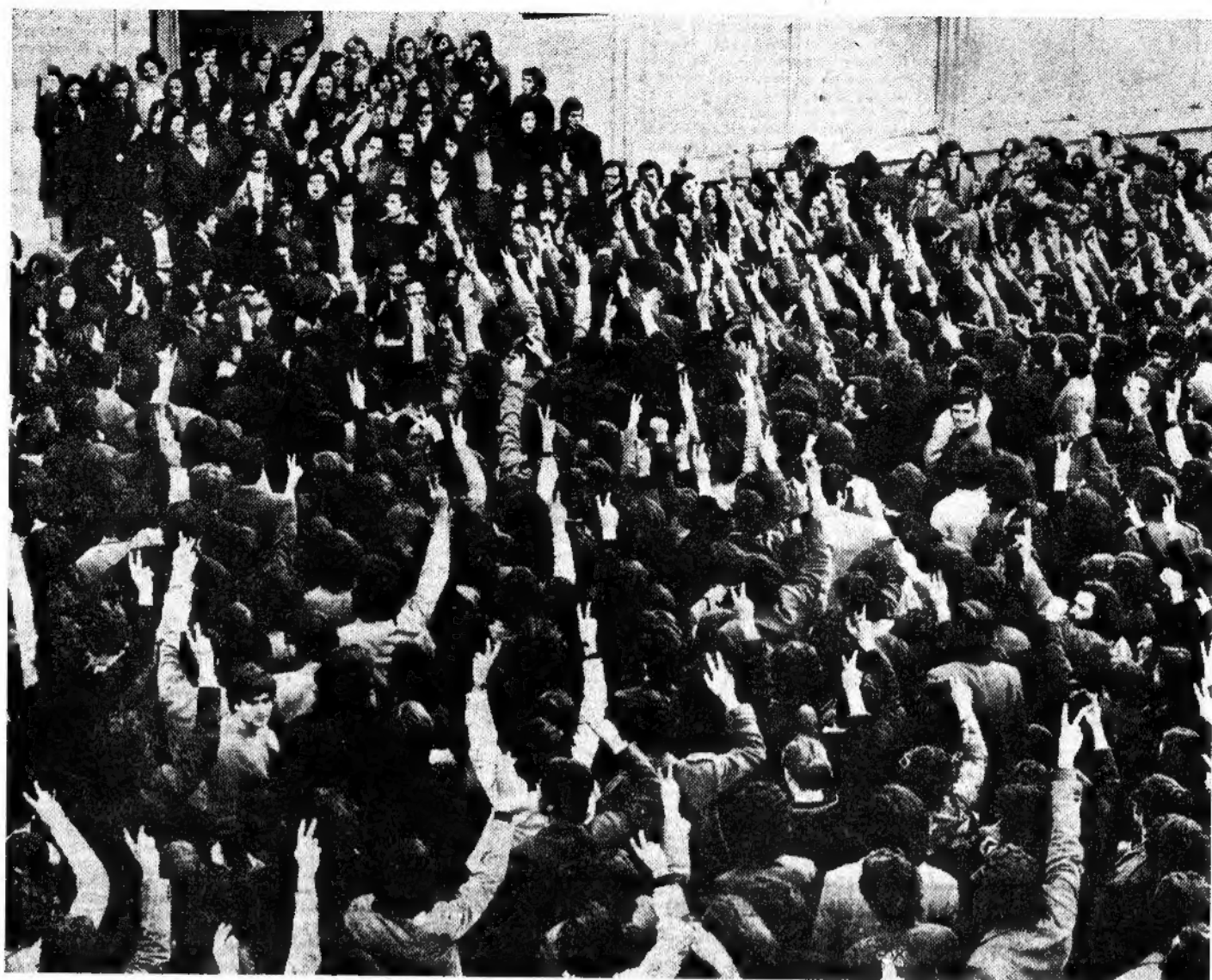
Το ίδιο στα
αγγλικά, για
να ενημερώσουμε
τα ξένα κινήματα

Ζητείστε τα
απ' τη «MAMH»
41, Falkland Road,
London, N.W.5.

Μπροστά σ' αυτό το ανέβασμα του αγώνα, ή χούντα κάνει νέα προσπάθεια δυναμικής λύσης: το ΝΑ 1347, όπου στρατεύονται οι «παισιώδεις» και οι «προτρέποντες» εις άποχήν. Άλλά και τούτο το μέτρο πάλι δεν μάς λυγίζει. Άποτελεί αντίθετα κρίκο, για την ανάπτυξη της πολιτικής πάλης. Στις 14 του Φλεβάρη, συγκέντρωση στο ΕΜΠ. Σ' ολοκληρή την περιοχή ακούγονται τα συνθήματα. Κατά το απόγευμα μετά από σποραδικές συλλήψεις, ή άστυνομία εισβάλλει βίαια, χτυπάει δάνασσα τους φοιτητές, τραυματίζει πολλούς, κάνει μαζικές συλλήψεις. Έντεκα τους περνάει σε δίκη που κι αυτή τη μετατρέπουμε σε νίκη ενάντια στην καταπίεση. Τώρα ξεκινάει σοβαρός αγώνας και στο Πανεπιστήμιο με τις δυο συγκεντρώσεις στη Νομική (14 και 16 του Φλεβάρη). Η Παρασκευή, 16 του Φλεβάρη ήταν ή προετοιμασία για την κατοπήνη κατάληψη: Πάνω από 2.500 φοιτητές, κατάληψη του κτιρίου, και άπώθηση της ΕΚΟΦ, ή σημαία στην ταράτσα μεσίστια. Ψηφίσματα, τραγούδια, συνθήματα. Λειτουργούμε σαν πολιτικός πόλος συσπείρωσης για πολύ κόσμο που μαζεύεται κάτω και που ξανασυγκεντρώνεται κάθε φορά που τον διαλύει ή άστυνομία. Το Πολυτεχνείο κάνει διαδήλωση και φτάνει κοντά μας. Καθώς δγαίνουμε τ' απόγευμα, συγκρούσεις με ΕΚΟΦ κι' άστυνομία και διαδήλωση στο κέντρο της Άθήνας. Ταυτόχρονα και άλλες σχολές εντείνουν την παρουσία τους: ή Ίατρική σε συγκέντρωση 1.000 σπουδαστών κατεβαίνει σ' άποχή.

ΝΕΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ τη Δευτέρα στο ΕΜΠ. Οι έλεγμένες έπιτροπές όλων των σχολών συναντούν τον Παττακό. Είναι χαρακτηριστικό ότι ή χούντα για πρώτη φορά θέλει να έρθει σε άπ' εύθείας διαπραγματεύσεις με το κίνημα και το άναγνωρίζει έτσι σά δύναμη. Φυσικά δεν ύποχωρούμε άπ' τά αιτήματά μας: Άνάκληση 1347, έπάνοδος στρατευμένων, και ή συζήτηση κόβεται. Καινούργια διαδήλωση. Η άποχή έχει πιά μετατραπεί ολοκληρωτικά σε μαχητική - ένεργητική, συνδυάζοντας συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, μικροκαταλήψεις. Στο μεταξύ ή πανεπιστημιακός μηχανισμός βρίσκεται σε διάσπαση σε σύγχυση: ή σύγκλητος του ΕΜΠ παραιτείται. 25 καθηγητές καταδικάζουν την εισβολή της άστυνομίας. Καθώς γίνονται καθημερινές συγκεντρώσεις σε σχολές (Πάντειος, ΕΜΠ, Φυσικομαθητικό, Ίατρική) ή χούντα εντείνει τις στρατεύσεις: Ένενήνταεφτά ως τώρα.

ΤΕΤΑΡΤΗ 22 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ στη Νομική. Μαζεύομαστε πάνω από 4.500 φοιτητές. Ψηφίσματα, συνθήματα, τραγούδια στην ταράτσα. Καινούργιος άνεμος μάς συνεπαίρνει... είναι το ζύπνημα πάλι του μαζικού κινήματος. Μέσα στη Νομική όσο και στους άπ' έξω ή ένθουσιασμός είναι ψηλά. Κατά το απόγευμα, σαν άπάντηση στην προδοκατόρική άπόπειρα της ΕΚΟΦ να μπει, όχυρώνουμε τις πόρτες, όρίζονται φρουρές. Έξω διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την άστυνομία. Άποφασίζουμε να μείνουμε όλη νύχτα κι' αύριο να γίνουν γενικές συγκεντρώσεις. Ξεκινώντας να αναλύσουμε, τονίζουμε πρώτα - πρώτα

Ζήτω τὸ μαχητικὸ φοιτητικὸ

την τεράστια σημασία τούτης της ενέργειας για την πολιτική συνειδητοποίηση, για την άρχη συγχώνευσης σπουδαστικού και λαϊκού αγώνα, για την άνοιχτή σύγκρουση με το χουντοκράτος. Το κλίμα του τρόμου έχει σπάσει, έχουμε έμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας, γίνονται τόσες συζητήσεις όσο ποτέ πριν... Η μάχη βρίσκεται στο πιο ψηλό της σημείο και τίποτα δεν μπορεί να μειώσει τούτο το κυριαρχικό στοιχείο, το ποιοτικό ανέβασμα του αγώνα. Κεντρικό αίτημα: Άνάκληση 1347, πίσω οι στρατευμένοι, όχι στην τρομοκρατία.

Βέβαια πολλοί πήρανε την άπόφαση να μείνουμε πάνω στον πρώτο ένθουσιασμό, δεν είχαν τον άπαραίτητο βαθμό πολιτικοποίησης για να δούν καθαρά. Κι' αυτός ή αντίκειμενικός παράγοντας, έπειδή, καθώς θα δούμε παρακάτω, ένισχύθηκε άντι να καταπολεμηθεί, όδήγησε — μαζί με την κούραση και την πείνα — στην άποχώρηση της δεύτερης μέρας. Πέρασε δηλαδή ή πολιτικό - όργανωτική γραμμή της νόμιμης έπιτροπής, που ήταν καθαρά άστική και άρα βαθιά λαθεμένη. Μιά σωστή γραμμή θάβριζε πρώτα - πρώτα κυρίαρχο στοιχείο ότι γινόμαστε πόλος λαϊκής κινητοποίησης. Θ' άρνιόταν την δόθεν έκαθάρσι φοιτητική φύση των διεκδικήσεων, θα πρόσθετε το αντιτρομοκρατικό στοιχείο του αγώνα μας κι' εκεί θάβρισκε τη στέρεη βάση για το σύνθημα «Συμπαράσταση Λαέ». Έτσι θα βοηθιόταν ή άρχικός ένθουσιασμός να περάσει σ' άνώτερο επίπεδο κι' όχι ν' άφθεει άνεμετάλλευτος να πέσει. Ταυτόχρονα όργανωτικά θ' άπόφευγε τη χαλάρωση, που συνέβαλε πολύ στο πέσιμο του φρονήματος: Θα χώριζε σε όμάδες, θα όργανωνε άπεργιακές έπιτροπές, συζητήσεις. Ένώ ή άπολιτική γραμμή είχε σά συνέπεια ότι τη δεύτερη μέρα, που φάνηκε πιά πως ή χούντα δέ θα άνακαλούσε το Διάταγμα — χωρίς τουλάχιστο μία πολύ πλατύτερη λαϊκή κινητοποίηση και σύγκρουση — σε πολλούς σά να χάθηκε ή λόγος ύπαρξής τους εκεί μέσα. Και γι' αυτό ήταν σημαντικό να είχε έξηγηθεί άπ' την άρχη έπίμονα ή σημασία της ενέργειάς μας σαν όλου έλξης για τόν κόσμο, που δλέπει σ' αυτήν μία συγκεκριμένη πολιτική κινητοποίηση και παρουσία: κι' άπόδειξη το πόσο πύκνωσε ή κόσμος έξω τη δεύτερη μέρα, το πόσο καλό θα κάναμε άν μείναμε άκόμα μία νύχτα, άνεξάρτητα άπ' το άν ή χούντα θ' άνακαλούσε ή όχι το διάταγμα.

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΤΩ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ για την πραγματική μας δύναμη ήταν το ότι δγίκαμε άπειραχτοι, ότι ή κόσμος μάς ύποδέχτηκε με ζητωκαυγές, με άνθοδέσμες, με συνθήματα. Ότι γίνανε άμέσως σ' όλη την Άθήνα τεράστιες διαδηλώσεις με έργατική συμμετοχή. Να λοιπόν που με την κατάλληλη άντιμετώπιση, ή πείνα και ή κούραση δεν ήταν καθοριστικά.

Ταυτόχρονα το κίνημα έχει φουντώσει και στη Θεσσαλονίκη. Με σύνθημα τη συμπαράσταση άλλα και με άμεσα άντικαταπιστικά αίτηματα γίνονται συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις που μετατρέπονται σε συγκρούσεις με τους Έκοφίτες. Σε πολλές περιπτώσεις αυτόσχεδίες όμάδες αυτόάμυνας άντιμετωπίζουν δυναμικά την τρομοκρατία. Έτσι την ίδια ώρα που στην Άθήνα γίνονται λαϊκές διαδηλώσεις, στη Θεσσαλονίκη 10.000

σπουδαστές διαδηλώνουν τη συμπαράστασή τους. Είναι το κορύφωμα αυτής της έπανεμφάνισης του μαζικού κινήματος, είναι ή στιγμή όπου ή χούντα, έγκαταλείποντας για την ώρα τά προσχήματα, καταφεύγει στα έσχατα μέτρα: ΕΣΑ, Άστυνομία και Έκοφίτες χτυπούν δολοφονικά τις διαδηλώσεις κάτω άπ' την κάλυψη ενός κλοιού σιωπής που έπιβάλλει ή χουντική λαοκρατία. Όρηνοίμε τά πρώτα θύματα σ' αυτούς τους νέους άγώνες του φοιτητικού κινήματος: Δυό νεκροί στην Άθήνα, ένας στη Θεσσαλονίκη, πλήθος όί τραυματίες. Όμως είναι και ή ώρα της πιο βαρείας πολιτικής ήττας της χούντας, καθώς άναγκάζεται να όμολογήσει δημόσια την άδυναμία της να έπιβάλλει την όμαλοποίηση, καθώς άναγνωρίζει στο μαχητικό μαζικό κίνημα τη δύναμη να μπλοκάρει τις άστικές πολιτικές μανούδρες.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ άντεπίθεση το κίνημα κάμπτεται προσωρινά. Γίνονται συγκεντρώσεις στο ΕΜΠ, καθώς και διαδηλώσεις. Η άποχή κρατάει. Άλλά βρισκόμαστε σε μία σχετική ύφεση. Αυτό είναι φυσικό ως ένα βαθμό μετά το πιο ψηλό σημείο του αγώνα. Άλλά παίζει και σοβαρό άρνητικό ρόλο ή «δεκαήμερη προθεσμία» που, τρομοκρατημένη έβωσε ή (νόμιμη) Έπιτροπή στον Πρύτανη Τούντα για να «φροντίσει» για τά αιτήματά μας. Γιατί έτσι έντάθηκε ή σχετική κάμψη, διευκολύνθηκε ή καλλιέργεια της άναμονής, δηλαδή το παιχνίδι των χουντικών. Αυτή την άνάπαυλα έπωφελείται ή Παπαδόπουλος για να αναλάβει «προσωπικώς» το φοιτητικό, να βάλει δηλαδή τάξη στο συγχισμένο καταπιεστικό κύκλωμα χούντα - σύγκλητος - διορισμένοι. Μαζεύει τους καθηγητές και τά Διοικητικά Συμβούλια και τους θγάζει λόγα. Να τά κύρια σημεία:

- «Αναβάλλονται αι πολιτικές εξελίξεις» — το φοιτητικό κίνημα χτύπησε την όμαλοποίηση.
- «Ο λόγος είναι δημαγωγικός σε σχέση με τους φοιτητές: καλεί τά έγκάθετα ΔΣ να κερδίσουν τις μάζες» κάνοντας συγχρόνως κάτι ψίχουλα ύποσχέσεων για παραχωρήσεις οικονομικού χαρακτήρα. Αυτά όλα δείχνουν πόσο φοβάται ή χούντα το φοιτητικό κίνημα, πόσο ύπουλα πάει ξανά να το παιδιάσει μιάς και ή σκληρή ταχτική δεν το σύντριψε.
- «Ο λόγος είναι «σκληρός» προς τους καθηγητές. Γιατί ή χούντα γυρεύει να «τους πιάσει άπ' τ' αυτί» και να τους βάλει να κάνουν αυτοί τη δουλειά του υποφύλακα, ώστε να μη πολυχρηιάζεται ή άνοιχτή κρατική θία.

Πειθαρχικά όργανα των άφεντικών τους, οι Πανεπιστημιακές γραφειοκρατίες θγάζουν άμέσως άνακοινώσεις ίκανοποίησης, δημαγωγούνε πως τάχα λύθηκαν τά προβλήματα των φοιτητών, ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ κάθε συγκέντρωση ή γενική συνέλευση και σχεδόν σταματούν να δέχονται διάλογο με τις έλεγμένες έπιτροπές. Άπ' τη δική μας μεριά ή κατάσταση είναι περίπλοκη: Έχουμε πετύχει όρισμένες ύποχωρήσεις της χούντας, που είναι φανερές, παρά το στοιχείο του έλιγμου που περιέχουν και τους πρωθυπουργικούς λεονταρισμούς: οι στρατεύσεις σταμάτησαν για την ώρα. Υπάρχει μιά κάποια λεκτική άναγνώριση της Πανεπιστημιακής άυτόνομίας. Όρισμένες οικονομικές παραχωρήσεις. Άκόμα όμως βρισκόμαστε σε σχετική ύφεση, κι' όλα αυτά μπορεί να μετατραπούν κάθε στιγμή σε έπιθετικά στοιχεία της χουντικής πολιτικής. Τίποτα όριστικό δεν κερδήθηκε άκόμα. Άμεσα μπαίνει θέμα όργανωμένης λύσης της άποχής, μπαίνει ζήτημα να πετύχουμε συγκεντρώσεις ή γενικές συνελεύσεις, για να μιλήσουμε πάλι με τά παιδιά, να

προσδιορίσουμε εκεί την πάρα πέρα ταχτική μας. Η περίοδος μέχρι τις 20 του Μάρτη περνάει με τον αγώνα για να πετύχουμε συγκεντρώσεις στις σχολές. Στις συγκεντρώσεις, νόμιμες ή παράνομες, άνάλογα με τη Σχολή, λύνεται ή όχι ή άποχή, πάντα τονίζεται το τί πετύχαμε, ότι έμμένουμε στα αιτήματά μας. Συγκρατούμε έτσι τη χαλάρωση και προετοιμάζουμε το νέο ανέβασμα του αγώνα.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 20 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ, στη Νομική, συγκεντρωνόμαστε γύρω στους δυό χιλιάδες φοιτητές. Ο Τούντας άρνιέται να δώσει άδεια συγκέντρωσης και ή ενέργειά μας μετατρέπεται σε κατάληψη με ξεκάθαρο πολιτικό χαρακτήρα αυτή τη φορά. «Έξω οι Άμερικάνοι», «Δεν περνάει ή φασισμός» είναι τά συνθήματα. Άπ' έξω μαζεύεται πάλι κόσμος, λιγώτερος άπ' ότι την προηγούμενη φορά γιατί και ή κατάληψη κρατάει λιγώτερο και ή δράση της άστυνομίας είναι πιο έντονη: Έχουν μαζευτεί τά δυό τρίτα άπ' όλο το άστυνομικό σώμα Άθηνών. Γίνονται μολαταύτα διαδηλώσεις και με έργατική συμμετοχή. Σιγά - σιγά ή άγωνιστική ένότητα μέσα στη δράση σφυρηλατείται ξανά. Η άστυνομία έκανε όλόκληρη πολεμική έπιχείρηση για να μπει στο κτίριο. Μπήκε συγχρόνως άπό τις πόρτες και την ταράτσα, χτύπησε με θηριωδία τους φοιτητές. Οι κτηνωδίες του Πολυτεχνείου ήταν παιχνίδι μπροστά στο σημερινό. Τραυματίες μεταφέρονται αμόφωρτοι άπ' τη Νομική. Γίνονται εκατοντάδες συλλήψεις, πολλές «καρφωτές» — με ύπόδειξη των χαφιέδων που είναι μαζεμένοι άπ' έξω. Έδώ φάνηκε ή άρμονική συνεργασία του πρύτανη Τούντα με τη χούντα καθώς και ή σκληρυνση της καταπιεστικής γραμμής που γίνεται δυνατή λόγω της δουλικής ύποσθήριξης της πανεπιστημιακής γραφειοκρατίας.

Όστόσο, παρά τη δολοφονική έπίθεση της άστυνομίας, το γεγονός παρμένει πως με τη μαχητική ενέργειά μας της 20ής του Μάρτη άποδείξαμε ότι πάντα μπορούμε να διαδηλώνουμε την πολιτική παρουσία μας σαν κίνημα, να ταραζούμε τους εύσεβείς πόθους περί ήρεμίας κλπ. Έτσι κυδέρνηση και σύγκλητος δοκιμάζουν ξανά άλλη μία μανούβρα. Με κυβερνητική συναινέση και για να συγκαλύψει την άπρωκάλυπτη συνεργασία της με την άστυνομία, ή Σύγκλητος θγάζει άνακοίνωση ότι θα δεχτεί διάλογο με έλεγμένους άντιπροσώπους των φοιτητών. Σκαπό έχει μ' αυτό τον έλιγμό να μάς μπλέξει σε έκλογικά παιχνίδια, να άποπροσανατολίσει τους φοιτητές. Έμεις όμως πατάμε πάνω στη μανούβρα αυτή και με όμιλίες στα έτη, συγκεντρώσεις σχολών, παμφοιτητικές συγκεντρώσεις, μαζικοποιούμε πάνω στη βάση των έκλογών άντιπροσώπων σε κάθε έτος, σαν θέμα για την κατάχτηση καινούργιων πλαισίων φανεράς δουλειάς, σαν θέμα για το έξλωμα, και τυπικά πιά, των χαφιέδικων Διοικητικών Συμβουλίων. Αυτό άνατρέπει όλη τη συλλογιστική του έλιγμου, γιατί χούντα και σύγκλητος δεν μπορούν ν' άντέξουν σ' ένα καινούργιο ανέβασμα του κινήματος. Η χουντική γραμμή αλλάζει γι' άλλη μία φορά (δηλώσεις Γκαντώντα): καμιά παραχώρηση έκλογών με νομική κατοχύρωση.

Η ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ τις ύπανωρήσεις και τά τερατίγια άπέναντί μας, ακολουθεί παρελκυστική πολιτική. Τελικά έμεις μένουμε άνυποχώρητοι στην άγωνιστική μας γραμμή: έκλογες με κατοχύρωση και δέσμευση της Σύγκλητου, έκλογες - θέμα ενάντια στα χουντικά ΔΣ. Μπροστά σ' αυτή τη συνεπή άγωνιστική γραμμή μας ή χουντική πολιτική βρίσκεται ξανά σε

αδιέξοδο, που μπορεί να ξεπεραστεί μονάχα: με την παραίτηση της Συγκλήτου και το κλείσιμο του Πανεπιστημίου. Μ' αυτή την ενέργεια, χούντα και σύγκλητος υπολογίζουν να μας κρατήσουν σε σύγχυση, να μας παραλύσουν. Υπολογίζουν καλά στην περίοδο των άσκησεων καθώς και στις διακοπές του Πάσχα που έρχονται. Εμείς δε σταματάμε τις συγκεντρώσεις. Αντίθετα μόλις ανοίγει ξανά το Πανεπιστήμιο — και το ανοίγει πια κατ' ευθείαν ή 'Ασφάλεια, ενώ σκόπιμα κρατάνε τη Σύγκλητο «μετέωρη» — στις συγκεντρώσεις μας όλης της εβδομάδας ξαναχτίζουμε μια μαζικότητα, ξεκαθαρίζουμε την υπόθεση της παραίτησης και ματαιώνουμε τις ρεφορμιστικές μονούδρες (ενά βγάλουμε ανακοίνωση υποστήριξης). Εξηγούμε δηλαδή ότι η Σύγκλητος δεν παραιτήθηκε γιατί «αγανάχτησε», αλλά μέσα στα πλαίσια της χουντικής πολιτικής της οποίας είναι πειθαρχικό όργανο. Αυτό φαίνεται όχι μόνο από το παρελθόν και το ρόλο της Συγκλήτου, που προχώρησε ως τις πιο αντιφοιτητικές και δολοφονικές ενέργειες που μπορούσε, αλλά κι' απ' την ίδια την ανακοίνωση της παραίτησής της: ούτε καν με μια νύξη δεν παίρνει θέση υπέρ των φοιτητικών αιτημάτων, ούτε καν με έναν υπαινιγμό δεν υποδηλώνει αντίθεση στη χουντική πολιτική.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ— ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΖΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕ πώς το θάρος πέφτει στη δική μας αυτόνομη πολιτική και δράση, πώς πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις πώς και τα ρήγματα στους έχθρικούς μηχανισμούς μονάχα σαν αποτέλεσμα των δικών μας 'μαζικών αγώνων έρχονται. Έτσι προσδιορίζουμε και τα καθήκοντά μας στο επίπεδο του μαζικού κινήματος για την περίοδο που έρχεται:

— Να τονίζουμε όλα τα αιτήματά μας που δεν εκπληρώθηκαν, και κυρίως το δικαίωμα για την ελεύθερη έκφραση του κινήματος, για γενικές συνελεύσεις ταχτικές, αναγνώριση των απ' αυτές εκλεγμένων επιτροπών σαν το μόνο όργανο που εκπροσωπεί τους φοιτητές — για τον όριστικό, δηλαδή, παραμερισμό των χουντικών Διοικητικών Συμβουλίων.

— Να κάνουμε συχνές συγκεντρώσεις και συνελεύσεις, είτε μας δίνουν άδεια είτε όχι. Όπου κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατό, να οργανώνουμε τουλάχιστο συζητήσεις μέσα στα έτη. Σε κάθε ευκαιρία να ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΙΩΣΕΙΣ. Να απαιτούμε το πανεπιστημιακό δέσλο. Να ασκούμε πίεση, κατά περίπτωση σε όρισμένους καθηγητές. Να κάνουμε έτσι τη μαζική πληροφόρηση των φοιτητών αναπληρώνοντας το φθινύζον τύπο.

— Να ξεσκεπάσουμε τα ψυχούλα παροχών της χούντας, να ματαιώσουμε τη δημαγωγική μονούδρα της χούντας και των

γουν αποτελεσματική πάλη. Γιατί ακριβώς οι ίδιες οι ανάγκες των αγώνων και του κινήματος υπαγορεύουν την πάλη ενάντια στα ξένα και ντόπια μονοπώλια συμπερόντα. Έτσι είδαμε τα σχέδια που κυριάρχουνται απ' τους ρεφορμιστές ανάμεσα να ξεκαθαρίσουν το θέμα των 'Υπομηχανικών, τα είδαμε ούρα στο ζήτημα του Καταστατικού Χάρτη, είδαμε την καταστροφική απολιτική γραμμή τους στην κατάληψη της Νορμικής, είδαμε την παραβίαση τους μπροστά στις μονούδρες της Συγκλήτου. Ταυτόχρονα, στον ιδεολογικό τομέα, διαιωνίζουν την άστική ιδεολογία του «ελευθερίου», «ελευθερίου», «αταξικού» τάχα Πανεπιστημίου και αρνούνται πεισματικά να δούν και να διακηρύξουν τον ταξικό — μονοπώλιακο χαρακτήρα της εκπαίδευσης.

Από άποψη οργανωτικών αρχών, η μέν γραμμή του Γραφείου 'Εσωτερικού για τις ΦΕΑ είναι ότι αποτελούν «νόμιμους αντιπρόσωπους» που κατευθύνουν «νόμιμα» τους φοιτητές (βλέπε προκήρυξη του «ΠΛΑΜ - Σπουδαστών» μετά τις χουνταελογίες). Ότι δεν είναι μαχητικά όργανα δάσης, με οργανωτικό ρίζωμα μέσα στις μάζες και που διευθύνουν μαζικούς αγώνες και μέσα παράνομων οργανωτικών καναλιών — αλλά απλώς «συσπειρώσεις φανερών συνδικαλιστών». Φυσικά, άκεραι η γραμμή αυτή πουθενά δεν πέρασε, ακριβώς λόγω του παρανοϊκού χαρακτήρα της («πώς θα προφυλάσσεται ένα τέτοιο σχήμα από τα χτυπήματα της ασφάλειας;») — Απάντηση: «Με τη μαζική υποστήριξη!!» Πάντως όπου εφαρμόστηκε μερικά, ή ζημιά που έκανε ήταν ολόφανερη — ιδίως με τις στρατεύσεις. Ακόμα και αγωνιστές που επηρεάζονταν από τους καρταλιδικούς κατά τα άλλα, βλέπουν πια την ανοιχτή χρεωκοπία κάθε σχήματος της χαλαρότητας των ΦΕΑ, καταλαβαίνουν την ανάγκη του παράνομου βασικά χαρακτήρα του μόνιμου μαζικού όργανου.

Όσο για την Α—ΕΦΕΕ, είναι δέδια «παράνομη». Το πρόβλημα όμως μ' αυτήν βρίσκεται στον διασπαστικό και γραφειοκρατικό χαρακτήρα της, καθώς και στην αποδειγμένη ανικανότητα των κολιγιαννικών που την ελέγχουν να δούν στοιχειωδώς ξεκάθαρα και να κάνουν επιτέλους μιά, έστω, σωστή κινητοποίηση! Και όσο για την πολιτική αδυναμία των κολιγιαννικών να πάρουν μια κάποια σωστή πρωτοβουλία, τα πράγματα μιλούν από μόνα τους. Το πρόβλημα όμως δεν περιορίζεται εκεί. Στις σημερινές συνθήκες, όποιος ξεκινά να φτιάξει «γενική - καθολική - πανθενική» παράταξη, σημαίνει βασικά πως φτιάχνει μια σφραγίδα τριγύρω απ' την πολιτική του οργανώση και προσπαθεί ναβάλει την αγωνιστική πρωτοπορία κάτω απ' το καπελάκι του. Γι' αυτό, όλα αυτά τα δήθεν «ένωτικά» σφραγιδοσχήματα είναι σχήματα ΒΑΘΕΙΑ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΑ. Γιατί αρνούνται τη δυνατότητα ενότητας, πάνω στη βάση των 'Επιτροπών Πάλης, και στο ένομα της δικιάς τους, της καταδικάζουσας τους «ένωτικας» κατακερματίζουν και αποπροσανατολίζουν τις πολύτιμες δυνάμεις του κινήματος. Αντίστοιχα, έπειδη η Α—ΕΦΕΕ φιλοδοξεί να «βάλει» με τον καθένα, και συγχρόνως οι κολιγιαννικοί να βαστάνε τα πόστα, γι' αυτό έχει ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΑ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ.

Δεν μπορούν, λοιπόν, ούτε οι ΦΕΑ ούτε η Α—ΕΦΕΕ να λειτουργήσουν σαν σωστό μαζικό όργανο, ούτε πολιτικά, ούτε οργανωτικά.

ΑΣ ΚΟΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΩΡΑ το χώρο της επαναστατικής άριστερας μέσα στο φοιτητικό κίνημα, το χώρο δηλαδή των συντρόφων που, έχοντας σπάσει με το ρεφορισμό, αναγνωρίζουν τον ταξικό χαρακτήρα της παιδείας και την ανάγκη να παλέψουμε τη χούντα σαν την κρατική εξουσία των μονοπωλίων. Έδώ χρειάζεται να τονίσουμε ότι δεν αρκεί το ιδεολογικό σπάσιμο με τον ρεφορισμό: οι επαναστάτες κομμουνιστές πρέπει να σπάσουν και με την πρακτική των ρεφορμιστών στο επίπεδο της μαζικής δουλειάς. Πρέπει να αποκτήσουν ξανά την ικανότητα να πολεύουν για την αυτόνομη οργάνωση των μαζών και συγχρόνως να καταχτούν την πρωτοπόρα θέση με τον αγώνα τους για να ανταποκριθούν στις ανάγκες του κινήματος. Γι' αυτό δεν πρέπει να υποκύψουμε στις κάθε λογής αντιλήψεις περί «παραταξούλας» που θα ανήκει εκ των προτέρων στην οργάνωση της κάθε μιάς επαναστατικής τάσης. Γιατί αυτές οι αντιλήψεις, αντί να προσανατολίζονται προς το μοναδικό μαζικό οργανωτικό σχήμα που θα μπορέσει ν' αγκαλιάσει τους αγωνιστές φοιτητές (δηλαδή τις 'Επιτροπές Πάλης, αυτόνομα όργανα δάσης), νομίζουν πως θα ενώσουν όλους τους αγωνιστές κάτω απ' τη δική τους προκαθορισμένη καθοδήγηση. Και έπειδη, σ' αυτή τη φάση, ούτε η έννοια ούτε η ήγεμονία των επαναστατών είναι πραγματικότητα, αυτές οι αντιλήψεις, αν επικρατούσαν, θα οδηγούσαν στην απομόνωση της επαναστατικής άριστερας, στο «κλείσιμο στις τρύπες μας». Αντίθετα εμείς νομίζουμε ότι πρέπει ν' αγωνιστούμε για να στεριώσουμε τα μαζικά όργανα, τις 'Επιτροπές Πάλης, κι' εκεί μέσα να κερδίσουμε τους αγωνιστές, με τη σωστή μας δουλειά.

ΓΙΑ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΗ «Σοσιαλιστική Επανάσταση», η 'Επιτροπή Πάλης είναι μαζική οργάνωση στο σπουδαστικό χώρο, που τείνει να συσπειρώσει την αγωνιστική πρωτοπορία στο πρώτο στάδιο πολιτικοποίησής της, πάνω στη βάση της ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗΣ - ΑΝΤΙΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗΣ πάλης. Η αναγκαιότητα αντιμονοπωλιακής όσο και αντικαταπιεστικής πολιτικής κατεύθυνσης δαίνεται από την ανάλυση πως την εκπαίδευση την ελέγχει το ντόπιο και ξένο μονοπώλιακο κεφάλαιο και το καταπιεστικό χουντικό κράτος. Ανάλογα τώρα με την κάθε στιγμή, και χωρίς μηχανιστικούς διαχωρισμούς υπερσchiεί πότε το ένα και πότε το άλλο στοιχείο. Έτσι ο αγώνας για την απόκρουση του Καταστατικού Χάρτη είχε κυρίαρχο αντιμονοπωλιακό χαρακτήρα, ενώ η πάλη κατά του ΝΔ 1347 είχε αντιτρομοκρατικό αίσχη.

Από οργανωτική τώρα άποψη, βλέπουμε την Ε.Π. βασικά παράνομη, με αντίστοιχη οργανωτική διάρθρωση και ρίζωμα στις μάζες, με καταμερισμό εργασίας μεταξύ φανερών συνδικαλιστών και των υπόλοιπων. Βλέπουμε την Ε.Π., όργανο της αγωνιστικής πρωτοπορίας, να δημιουργεί παροδικά φανερά όργανα (π.χ. ομάδες εργασίας) για συγκεκριμένες δουλειές που θα τη συνδέουν με πλατύτερες μάζες, ανάλογα με τη συγκυρία. Όργανα που θα διαλύονται και δεν θα μονιμοποιούνται. Όποτε και στόχος στην 'Ασφάλεια να μη δίνεται και να μη ξεπέφτει το κέντρο βάρους από το παράνομο στο νόμιμο, από την Ε.Π. σ' αυτά.

Όταν τονίζουμε τον σταθερό αντιμονοπωλιακό προσανατολισμό των Ε.Π., δεν εννοούμε ότι για να μπει κανείς θα είναι προϋπόθεση ή τέτοια συνείδηση. Αυτό θα ισοδυναμούσε με σεχταριστικό λάθος, που έκανε, όπου έγινε, όρεκτη ζημιά. Γιατί έτσι οι Ε.Π. θα γίνονταν «μέτωπο της επαναστατικής άριστερας», ή, έστω, των άριστερων φοιτητών γενικά (1). Αντίθετα, πρέπει να καταλάβουμε πως οι όροι εισδοχής πρέπει να είναι σχετικά πιο πλατείοι, πιο ελαστικοί απέναντι στην πολιτικοποιούμενη γοργά αγωνιστική πρωτοπορία που τώρα ξεπετάγεται, για να μπορέσουν οι Ε.Π. να την αγκαλιάσουν, για να μπορέσουμε να την αποσπάσουμε από τον άστικό και ρεφορμιστικό δαλτό. Έτσι από τη μία μεριά η Ε.Π. αρνείται την εισδοχή σε κάθε συνειδητό αντικομμουνιστή ή αστό — γιατί απλούστατα θα αρνιέται συνειδητά την αντιμονοπωλιακή γραμμή. Άλλα τους καινούργιους αγωνιστές, που με τη συνεπή μαχητικότητα τους δείχνουν πως βρίσκονται σε διαδικασία πολιτικού

ναμώνει και οι νέοι αγωνιστές μπορούν πιο γρήγορα να δούν ποιός είναι ο έχθρος και πως τον πολεμάμε.

Βέβαια η τέτοια ελαστικότερη αντίληψη σημαίνει διαλεκτικά την αναγκαιότητα ισχυρού επαναστατικού πυρήνα μέσα στην Ε.Π., που με τις θέσεις του και τη δράση του να καταχτά ηγεμονικό ρόλο και να μην αφήνει την Ε.Π. να χάσει το χαρακτήρα της. Έχουμε δει και γενικά, αλλά και απ' τη συγκεκριμένη ανάλυση των προβλημάτων βλέπουμε την ανάγκη για επαναστατική οργάνωση στηριγμένη στη γραμμή της ταξικής πάλης και στη μαζική γραμμή, που να μπορεί να καταπολεμά την άστική και ρεφορμιστική ιδεολογία και οργανωτική επίρροη, να μην αφήνει τις Ε.Π. να ξεπέφτουν απ' τα καθήκοντα που δάζει το κίνημα. Σήμερα μάλιστα η ανάγκη αυτή φαίνεται πιο καθάρη: γιατί και το κίνημα και το πολιτικό κλίμα έχουν αναπτυχθεί, γιατί τα καθήκοντα που πέφτουν συλλογικά στους ώμους των επαναστατών κομμουνιστών πολλαπλασιάστηκαν γοργά.

Όργάνωση στηριγμένη ακριβώς πάνω σ' αυτές τις αρχές, για να μπορεί ν' ανταποκριθεί στα καθήκοντα, παλεύει να γίνει η «Σοσιαλιστική Επανάσταση». Στον αγώνα της αυτό σίγουρα δεν είναι μόνη. Μεγάλο κομμάτι της επαναστατικής άριστερας έχει κατανοήσει τα προβλήματα με τον ίδιο τρόπο, δουλεύει για τους ίδιους στόχους. Καλούμε όλους τους κομμουνιστές αγωνιστές, που έχοντας σπάσει με το ρεφορισμό παλεύουν για το ξαναζωντανά του κινήματος, να δουλέψουν μαζί μας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ - ΑΝΤΙΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗ ΒΑΣΗ!

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ!

ΖΗΤΩ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

(1) Η ύπαρξη τέτοιων σεχταριστικών αντιλήψεων σε πολλούς συντρόφους δεν ήταν τυχαία κι' ως ένα βαθμό δικαιολογούνταν. Γιατί πολλοί νέοι επαναστάτες κομμουνιστές, που αρνούνται τα ρεφορμιστικά σχήματα και δουλεύουν μέσα σε Ε.Π. ή προσπαθούν να τις στεριώσουν, καθώς είναι ακόμα αναγνώριτοι αλλά νοιάζονται την ανάγκη για επαναστατική πολιτική οργάνωση, τείνουν να υποκαθιστούν στη συνείδησή τους τις λειτουργίες μιάς τέτοιας οργάνωσης με τη δουλειά στην Ε.Π. Κι' αυτό είναι επικίνδυνο, τόσο γιατί μπορεί να απομαζικοποιήσει τις Ε.Π., όσο και γιατί συγκαλύπτει προσωρινά την ανάγκη συσπείρωσης στην οργάνωση των επαναστατών — και τα δυο αυτά λάθη χύνουν νερό στο μύλο των ρεφορμιστών.

Κίνημα

Δ.Σ. «να κερδίσουν κόσμο». Πρώτο και κύριο να ξεσκεπάσουμε το χαρακτήρα των «δανείων» της 'Εθνικής Τράπεζας. «Δανείων» με 11% έπιτόκιο (!), με ύσφαλτική επιλογή σε ποιούς θα δοθούν, με βαριούς όρους μελλοντικής επαγγελματικής δέσμευσης. Να τονίσουμε ότι χρειάζονται υποτροφίες και όχι δάνεια, χωρίς πιστοποιητικά φρονιμάτων ή «ήθους», χωρίς καμιά επιλογή βάσει βαθμών και χωρίς καμιά δέσμευση Παράλληλα να πιάνουμε πάλι τα προβλήματα των σχολών, χρησιμοποιώντας ομάδες εργασίας, συγκεντρώσεις κλπ. Έτσι να ξανασυνδεθούμε με τη μάζα των φοιτητών που τυχόν δεν πρόλαβαν να παρακολουθήσουν τη γοργή αγωνιστική διαδικασία ή κουράστηκαν, να μονιμοποιήσουμε την απομόνωση των διορισμένων.

— — — Να απλώσουμε και οργανώσουμε την πόλη και στις 'Ανώτερες και Τεχνικές Σχολές, τα γυμνάσια, τα φροντιστήρια. Είναι χώροι που άρχισαν να ξυπνάνε μέσα στους αγώνες και πρέπει κι' εκεί να προωθήσουμε μαζική δουλειά. Για να διευρύνουμε τον αγώνα σ' ολόκληρο το μέτωπο της Εκπαίδευσης.

— Να εξηγούμε πολύ συστηματικά και επίμονα ολόκληρο το καταπιεστικό και μονοπωλιακό πλέγμα που πολεμάμε (ΝΔ 93, 180, 'Εκπαιδευτικό πρόγραμμα της χούντας, κλπ.), να συστηματικοποιήσουμε την αντικαπιταλιστική προπαγάνδα. Να δείχνουμε αναλυτικά και στα παιδιά που δεν διάνυσαν μαζί μας τις αγωνιστικές διαδικασίες των τελευταίων μηνών που βρίσκονται η ρίζα των προβλημάτων και πως να οργανωθούμε και να παλέψουμε. Παράλληλα, να οργανώσουμε τους καινούργιους αγωνιστές που ξεπετάχτηκαν μαζικά μέσα από την πάλη, να τους συσπειρώσουμε στις 'Επιτροπές Πάλης. Να στελεχώσουμε επίσης τη φανερή («νόμιμη») δουλειά: έτσι ώστε απ' τον καινούργιο χρόνο και η φανερή δουλειά να έχει σίγουρους ανθρώπους, να μη παρατηρηθεί το φετινό φαινόμενο, όπου στις πιο πολλές εκλεγμένες επιτροπές έμπαιναν και στοιχεία μη αγωνιστικά, άσυνεπη, ενώ συνεπείς αγωνιστές είχαν υποτιμηθεί τη σημασία της φανερής δουλειάς.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΠΛΗΡΩΘΟΥΝ αυτά τα καθήκοντα, για να αναπτυχθεί το κίνημα, χρειάζονται 'Επιτροπές Πάλης πάνω σε σωστή βάση καθώς και επαναστατική οργάνωση, βασισμένη στη γραμμή της ταξικής πάλης και στη μαζική γραμμή, που θα μπορεί να είναι η καρδιά, να γίνεται η πρωτοπόρα δύναμη μέσα στις 'Επιτροπές Πάλης. Άς κοιτάξουμε και τα δυο σκέλη αυτού του προβλήματος.

ΕΧΟΥΜΕ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΕΙ γενικά σε προηγούμενό μας άρθρο το χαρακτήρα των 'Επιτροπών Πάλης. Ξαναγυρίζουμε τώρα σ' αυτό το θέμα πιο συγκεκριμένα, πιο αναλυτικά και παίρνουμε υπ' όψη την πρόσφατη πείρα. Άς δούμε πρώτα πως δούλεψαν τα διάφορα μαζικά σχήματα που προτείνονται, από άποψη γραμμής τους όσο και από άποψη οργανωτικών αρχών.

Πρώτα - πρώτα οι φοιτητικές 'Επιτροπές 'Αγώνα των παρταλιδικών και η 'Αντι - ΕΦΕΕ των κολιγιαννικών. Από άποψη πολιτικής τους και οι δυο στηρίζονται στην άστική γραμμή περί «αντισκοταδιστικού αγώνα για την ελεύθερη και βελτιωμένη παιδεία», που είναι άλλωστε έναρμονισμένη με την γενική άστική ρεφορμιστική τους γραμμή. Τόσο δηλαδή οι ΦΕΑ όσο και η 'Αντι - ΕΦΕΕ αρνούνται τον αντιμονοπωλιακό αγώνα κι'

η Μομη

Έκδίδεται από τη

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

Άλληλογραφία:

Διεύθυνση για άλληλογραφία:

J.F.G. — MAMH

2 HAMBURG 13

POSTFACH 132121

DEUTSCHLAND

Συνδρομές:

Για συνδρομές και για

οικονομική ενίσχυση,

έπιταγές στο λογαριασμό:

J. F. GEHRS

POSTSCHECKAMT HAMBURG

POSTSCHECKKONTO NR. 63313

Υπεύθυνος — Verantwortlich:

Published by

PETER WICKENDEN

41, Falkland Road, London NW5

Printed by:

Spectrum Litho Ltd.

77, Leonard Street, London, E.C.2

ΝΑ ΣΤΕΡΙΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΑΧΗΤΙΚΟ

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΑΠ' ΤΟΝ ΓΕΝΑΡΗ ως τὸν Μάρτη τοῦ 73 τὸ φοιτητικὸ κίνημα πέρασε φάση γοργῆς ἀνάπτυξης, μαχητικοποίησης καὶ ἀντίστασης τῆς πολιτικῆς συνείδησης. Ξεπέρασε πολλὰ ἀπ' τὰ παλιὰ του ὅρια ὡς πρὸς τὰ αἰτήματα, τὴν μορφὴν, τὴν μορφὴν ὁργάνωσης. Συγκρούστηκε μὲ τὸ χουντικὸ κράτος, ἀποτέλεσε μιὰ δύναμη στὸ χώρο τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων — τσάκισε προσωρινὰ τὴ μαοῦδρα τῆς ὁμολογήσεως, δάθυσε τὴν κρίση τῆς ἀστικής ἐξουσίας.

Σωστὸ εἶναι τὴν ὥρα νὰ ξεκινήσουμε μιὰ κριτικὴ ἀνασκόπηση τούτης τῆς περιόδου. Καὶ σὲ συνέχεια νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀνάλυση τῆς φάσης ποὺ βρίσκεται μπροστὰ μας, τῶν βασικῶν μαζικῶν καθήκοντων καὶ στὸν προσδιορισμὸ τοῦ ὅζονα δράσεως μας.

ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 72 τὸ κίνημα ἀντιμετωπίζει ἄμεσα τὸ πρόβλημα τῶν ὑπομηχανικῶν (ποὺ ὅμως πᾶσι πρὸς τὸ τέλος του) καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη. Καθὼς ἔχουμε περὶ τὸ ζήτημα τῶν ὑπομηχανικῶν καὶ ἡ διένεξη μὲ τοὺς πολιτικούς μηχανικούς ἀναλύεται σὰν ἀνταγωνισμὸς δύο μεσαίων ἐπαγγελματικῶν στρωμάτων, ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια τοῦ οἰκοδομικοῦ κλάδου. Ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ θάπρεπε νὰ γίνῃ ἦταν: 1) Νὰ ὁργανωθεῖ ἄμεση πλατειὰ συμπάρασταση στοὺς ὑπομηχανικούς ἐναντίον τὴν τρομοκρατικὴ ἀπάντηση τῆς χούντας στὸν ἀγῶνα τους. 2) Νὰ ὁργανωθεῖ πλατιά διαφώτιση καὶ ζύμωση γιὰ νὰ μετατραπῇ ἡ ἀντίθεση ὑπομηχανικῶν - Πολιτικῶν Μηχανικῶν (ποὺ ἡ χούντα καλλιέργησε μὲ τὴν ἐγκάθετον Διοικητικῶν Συμβουλίων) σὲ κοινὸ διεκδικητικὸ πρόγραμμα ἐναντίον τῶν οἰκοδομικῶν μονοπωλίων. Νὰ ξεκαθαριστεῖ δηλαδὴ ἡ ἀντιμονοπωλιακὴ φύση τοῦ ἀγῶνα. Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια εὐκόλο καὶ οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν δὲν καρποφόρησαν τελικὰ. Πρῶτα - πρῶτα ἡ ἔλλειψη σοβαρῆς πολιτικῆς προεργασίας μέσα στοὺς ὑπομηχανικούς τοὺς ἔκανε νὰ ἀρνηθοῦν μαζικὴ πανπουδαστικὴ ἐκδήλωση συμπάραστασης στὰ αἰτήματά τους, γιὰτὶ τάχα θὰ ἐδλάφτε τις διαπραγματεύσεις μὲ τὴν κυβέρνησις ὅπου ἔλπιζαν... Δὲν κατάλαβαν ὅτι στίς σημερινὲς συνθήκες ὁ διεκδικητικὸς ἀγῶνας μονάχα ἂν πολιτικοποιηθεῖ καὶ ἀκολουθεῖται ἀγωνιστικὴ γραμμὴ σύγκρουσης μὲ τὸ χουντικὸ κράτος μπορεῖ νὰ πετύχει. Ἀπ' τὴ μερικὰ τους οἱ Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ ἔδειξαν ἀδιαφορίαν στὴν προσπάθεια ὀριζόμενων ἀγωνιστῶν νὰ ὁργανωθεῖ συμπάρασταση στοὺς Ὑπομηχανικούς. Ἐδῶ οἱ χουντοσύλλογοι ἔπαιξαν ἀκέραια τὸ βρώμικο παιχνίδι τους.

ΠΡΕΠΕΙ ΑΚΟΜΑ νὰ υπογραμμίσουμε ὅτι οἱ ρεφορμιστὲς στὰθισαν ἀνέκδοτα νὰ καταλάβουν τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ὁργανώσουν σωστὴ τουλάχιστο διαφώτιση. Συνεπῆς στὴν ἀστική «ἀντισκοταδιστικὴ» γραμμὴ τους παρουσίαζαν τὸ θέμα σὰν «ἀνοργανωσιὰ τῆς τεχνικῆς παιδείας», ἐσθοναν τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα, δηλαδὴ τὴν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν κοινωνία καθὼς καὶ τὴ μονοπωλιακὴ ἀναδιάρθρωση ποὺ δάξει τοὺς Ὑπομηχανικούς στὰ ΚΑΤΕ.

ΣΑΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΟΛΩΝ αὐτῶν, ὁ ἀγῶνας τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἄρχισε (μέσα Γενάρη) σὰν στενὰ «ἐπαγγελματικὸς» κατὰ τῶν Ὑπομηχανικῶν (!) καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ χουντοσύλλογου. Γρήγορα ὅμως πολιτικοποιήμενοι ἀγωνιστὲς ἔφεραν τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης ἐναντίον τῶν ξενόγλωσσα πανεπιστημίων, στοιχείο ἐξάρτησης τῆς ἐκπαίδευσης ἀπ' τὰ ξένα μονοπώλια.

Ταυτόχρονα προχωροῦν ἡ δουλειὰ ἐναντίον τῶν Καταστατικῶν Χάρτη. Ὅπως ἔχουμε ἀναλύσει, ὁ Κ.Χ. ἀποτελεῖ θεσμικὸ πλαίσιο τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων (ΑΕΙ) μονοπωλιακοῦ καὶ καταπιεστικοῦ χαρακτήρα. Προσπαθεῖ νὰ πετύχει:

κερδοσκοπικὲς τοὺς ἐπιδιώξεις.

(6) Τὴν ἐντατικοποίηση τοῦ ρυθμοῦ σπουδῶν, τὴν ἐνταση τῆς ἐπιλογῆς.

(γ) Τὸν ἐξορθολογισμό τῆς ἄμεσης καὶ ἔμμεσης καταπίεσης τῶν φοιτητῶν. Μὲ τὴν πάλιν ἐναντίον τὸν καταστατικὸ χάρτη συνδέθηκε κι' ὁ ἀγῶνας ἐναντίον τῶν Ν.Δ. 93, 180 ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σημερινὸ πλαίσιο τῶν ΑΕΙ (Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς, ἀπαγορεύσεις, ἔλεγχος συγκεντρώσεων, πειθαρχικὸ κλπ.).

Ο «ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ» ΣΤΟ ΣΚΟΥΠΙΑΟΤΕΝΕΚΕ

Ὁ ἀγῶνας στὸ ΕΜΠ γίνεται μὲ μαζικὴ ἀπεργία καὶ γρήγορα πετυχαίνει. Τώρα τὸ ἐγκάθετο ΔΣ καλεῖ τοὺς φοιτητὲς νὰ λύσουν τὴν ἀποχὴ, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τὸν σκοπὸ του. Γιατὶ ἔχει πιαστεῖ κιάλας τὸ ζήτημα τοῦ Κ.Χ. σὰν παραπέρα στόχου καὶ γιὰτὶ ὁ ἀγῶνας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χουντοσύλλογου, διευθύνεται ἀπὸ ἐκλεγμένους ἐπιτροπὲς καὶ στεριώνεται μέσα ἀπὸ ἀδιάκαπες γενικὲς συνελεύσεις. Ἀκόμα καθὼς ἀναπτύσσεται ἡ πάλιν ἐναντίον τῶν Κ.Χ. ἐπικρατεῖ ἡ συνεπὴς μαρξιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο καὶ τὸν χαρακτήρα του. Ἀντίληψη ποὺ τὴν προώθησαν οἱ ἐπαναστατικὲς κομμουνιστὲς καὶ τὴν ἀκολούθησαν πολλοὶ συνεπῆς ἀγωνιστὲς. Βλέποντας τὴ μαζικὴ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ, τὴν ἐντονὴ ζύμωση καὶ τὴ διαδηλώσει τῆς 26)1 ὅπου τὰ συνθήματα φτάνουν ὡς τὸ «Ἐξω οἱ Μποδοσάκηδες!», ἡ χούντα κάνει μιὰ πρώτη ὑποχώρηση - μαοῦδρα: ἀρχίζουν οἱ δηλώσεις, ὁ ἑνας πῶς «δὲν ὑπῆρχε καὶν προσχέδιο Κ.Χ.», ὁ ἄλλος πῶς «ὑπῆρχε ἀλλὰ ἀπερρίφθη». Γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστο ἔχουμε νικῆσει πάνω καὶ σ' αὐτό.

Ἡ χουντικὴ μαοῦδρα στόχο ἔχει βέβαια νὰ ἐννοήσῃ τοὺς ἀγῶνες μας. Ἀλλὰ οἱ φοιτητὲς ἐντείνουν τὴν πάλιν. Χωρὶς νὰ σταματήσουμε νὰ χτυπᾶμε τὰ ξενόγλωσσα καὶ τὸν Κ.Χ. τονίζουμε τὸ σημερινὸ καταπιεστικὸ πλέγμα τῶν Ν.Δ. 93)180. Στίς 26 τοῦ Γενάρη κλείνουν τὸ ΕΜΠ. Ἡ Ἀσφάλεια ἀρχίζει τὴν συλλήψεις. Ἀπ' ἐδῶ ξεκινάει ἡ τρομοκρατικὴ ἀντεπίθεσις ἀφ' ὅπου ἀπὸ τὴν πρώτη μαοῦδρα. Τὸ καθεστῶς καταφεύγει στὴ γυμνὴ δία. Καὶ τὸ φοιτητικὸ κίνημα καταφέρει τὸ δεύτερο χτύπημα στὴ χουντικὴ στρατηγικὴ τῆς «ὁμολογήσεως».

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΑΣΗ τὸ ΕΜΠ εἶναι πρωτοπόρο ὅχι ὅμως καὶ ὁλόκληρο μόνο του. Στὴν ΑΣΟΕΕ, ὁμάδα ἐργασίας 12 φοιτητῶν φτιάχνει μελέτη γιὰ τὰ προβλήματα τῆς σχολῆς καὶ τὴ μοιράζει πολυγραφημένην στοὺς φοιτητὲς. Τοὺς περὶ πειθαρχικό, ἀλλὰ αὐτὸ δίνει ἀφορμὴ γιὰ μαζικὴ κινητοποίηση συμπάραστασης. Ἔτσι οἱ συνάδελφοι δὲν τιμωροῦνται. Μιὰ καινούργια μορφὴ φανερῆς δουλειᾶς καταχτήθηκε (ὁμάδα ἐργασίας, πολυγράφηση καὶ διανομὴ κειμένων). Στὸ Φαρμακευτικὸ, στὴ Βιομηχανικὴ καὶ τὴν Ἱατρικὴ, καθὼς καὶ σ' ἄλλες σχολὲς ἡ κινητοποίηση ἀρχίζει. Τοῦτο τὸν καιρὸ ξεκινοῦν ἀγῶνες καὶ στίς Ἀνωτέρες καὶ Τεχνικὲς Σχολές, ποὺ ἐντείνουν τὴ σύγκρουση τῆς χούντας καὶ ἔχουν σπουδαία προοπτικὴ σημασία. Στίς 17)1 οἱ σπουδαστὲς τῆς ΣΕΛΕΤΕ κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἐναντίον τῶν διπλασιασμοῦ τῶν χρόνων φοίτησης. Ἡ Σιβιτανίδειος κατεβαίνει σὲ ἀποχὴ ἐπ' ἀόριστο, συνδυάζοντας ἐπαγγελματικὲς διεκδικήσεις μὲ τὴν ἀπόκρουση τοῦ νέου «Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῶν Ἀνωτέρων Τεχνικῶν Σχολῶν», ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν Καταστατικὸ Χάρτη. Αὐτὸ τεχνικὲς σχολὲς κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἀλληλεγγύης, μιὰ ἄλλη δαῖζει ψήφισμα συμπάραστασης.

σία κι' οἱ ἐπαναστατὲς πρέπει νὰ στρέψουν σοβαρὰ κομμάτι τῆς δουλειᾶς τους πρὸς τὰ κεί.

Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς τρομοκρατικῆς ἀντεπίθεσης συμπληρώνουμε τὴν ἀγωνιστικὴν μαζικὴν πλατφόρμα μὲ τὴν ἀντιτρομοκρατικὴν διεκδικήσεις κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ εἶναι τὸ κέντρο δόρους — ἐναντίον τῶν Ν.Δ. 93, 180, ἐναντίον τῆς συλλήψεως καὶ διώξεως. Νὰ καταστήσουμε τὸ Πανεπιστημιακὸ ἄσυλο — ὅχι στὴν ἀσφαλτικὴν τρομοκρατία.

ΤΟ ΕΜΠ ΑΝΟΙΓΕΙ. Ὁ ἀντικαταπιεστικὸς ἀγῶνας πλουτίζεται μὲ τὴν συμπάρασταση στοὺς δύο ἀγωνιστὲς στὰ Γιάννινα ποὺ τοὺς περὶ πειθαρχικό. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ μάχη τὴν κερδίζει ἡ μαχητικὴ σπουδαστικὴ κινητοποίηση. Συγχρόνως ἡ χουντικὴ ΕΦΕΕ ἀνοίγει θέμα Πανσπουδαστικοῦ κι' ἀρχίζει τὰ μαγειρέματα μὲ τὰ ΔΣ. Οἱ ἐκλεγμένους ἐπιτροπὲς στὸ ΕΜΠ δὲν ἀργοῦν νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησι: ἡ τὸ Πανσπουδαστικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεγμένους ἀντιπρόσωπους, ἡ θὰ ὁργανώσουμε δικὸ μας. Ἡ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ ἔχει γίνῃ καθολικὴ, οἱ διεκδικήσεις μας ὁλοκληρώνονται: Ἀσυλο, ὅχι Ν.Δ. 93, 180, ὅχι Κ.Χ., ὅχι στὴν τρομοκρατία, ὅχι στὴν παρασιναγωγὴ τῆς χούντας - ΕΦΕΕ (Πανσπουδαστικὸ). Ἐχε φανεῖ κιάλας ὁλοκάθαρα πῶς οἱ ἀγῶνες μποροῦν καὶ προχωροῦν μὲ τις παράνομες ἐπιτροπὲς νὰ τοὺς καθοδηγοῦν καὶ πῶς ὅλες οἱ ἀπόψεις ποὺ μὲ τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἐδᾶσαν τὴν «κατάληψη ἀπὸ μέσας» τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων σὰν προϋπόθεση γιὰ ἄλλους ἀγῶνες ἦταν βαθεῖα λαθεμένες καὶ ἡττοπαθείς... Καθὼς ἡ ἀπεργία συνεχίζεται, σὲ ψήφισμα τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἀναφέρεται, σὰν σύμβολο τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν σπουδαστικῶν μαζῶν στίς δυνάμεις τους: «Θεωροῦμε τὴν συνεχὴ ἀποχὴ ἀποφασιστικὸ ὅπλο στὰ χέρια μας, γιὰτὶ γνωρίζουμε καλὰ ὅτι μιὰ συνεχὴς ἀποχὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ σταματήσει τὴν τεχνικὴ ἐξέλιξη τῆς χώρας καὶ ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν ἀνωτάτων σχολῶν εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ὁμολογικὴ λειτουργία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμού».

Τὸ κίνημα δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὸ σταματήσει ὁ ἐχθρὸς μὲ μαοῦδρες. Ἔτσι ναυαγεῖ ἡ προσπάθεια τῆς συγκλήτου τοῦ ΕΜΠ νὰ παῖξει παιχνίδι συμβιβασμοῦ. Ἀντίθετα ἡ δίαιτη παρέμβαση τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτροπῶν ἐντείνει τὴ σύγκρουση μὲ τὸν καταπιεστικὸ μηχανισμό Κυβέρνησις - Σύγκλητος - Διοικητικὰ Συμβούλια. Ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα ἀρχίζει καὶ ἡ ἀνοιχτὴ ἀντεπίθεσις τοῦ κινήματος μὲ τὸ χουντικὸ κράτος.

ΣΚΛΗΡΗ ΚΙ' ΕΠΙΜΟΝΗ ΠΑΛΗ!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ πλαταίνουν. Καθὼς καταγγέλλουν σπουδαστὲς στὴν Πάτρα, ἡ Διεθνὴς Τράπεζα χρηματοδοτεῖ τὸ Πανεπιστήμιο ἐκεῖ καθὼς καὶ ὁλόκληρο τὸ «Β' Ἐκπαιδευτικὸ Πρόγραμμα» τῆς χούντας. Καὶ ἐκεῖνη διαμόρφωσε τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κατὰ τὰ ἀμερικανικὰ πρότυπα, μὲ τὴν προοπτικὴ πῶς «ἂν πετύχει» (!), θὰ προσαρμόσει ἔτσι καὶ τὰ ὑπόλοιπα πανεπιστήμια. Παίρνοντας τὸ αὐτὸ σὲ σύνδεση μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη, τὰ ΚΑΤΕ, τὸν Κανονισμό Ἀνωτέρων Σχολῶν κλπ., βλέπουμε τὸ πλῆθος τῆς ἐπίθεσης τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων, συνειδητοποιοῦμε πῶς στέρεα τὴν ἀνάγκη σκληρῆς κι' ἐπίμονης πάλης. Συγχρόνως τὸ Φαρμακευτικὸ κι' ἡ Σιβιτανίδειος ἀπεργοῦν, σ' ἄλλες σχολὲς ἐντείνεται ἡ ζύμωση, στὴ Θεσσαλονικὴ γίνεται διαδήλωση.